

februar 2012

Karibi 2012

Otoki ABC

1. februar 2012, sredo

Bonaire

Prvega februarja smo in prvega februarja je naš planet bogatejši za novega prebivalca. Brane je ponosni dedek. Pa lepo po vrsti. Po kratki noči nadaljujem z delom in malo pred poldnevom se z Branetom končno odpraviva v marino pošilhtat plačilo bojnine. To storiva, spotoma srečava našega prijatelja rangerja in na poti proti barki zavijeva še v čendlerijo. V šoping. V šoping, ki ga potem ni bilo. V tej, za dame tako prijetni raboti, dobi Brane dolgo pričakovani klic iz hladne Slovenije. Ve se, kakšen. In ve se, kaj temu sledi. Od šopinga le še šoping vina v prvi trgovini, ki se nama najde na poti.

Pa po nekaj postankih v - spet se ve, kje - le priklovrativa do barkam najbližje oštarije. Samo rezervacijo za zvečer bi naredil Brane. Ampak. Uporabiva VHF kanal 71 in kot po čudežu, smo na kosilu takoj štirje. In po kosilu eni v pisanje dnevnika (tokrat to nisem jaz) in drugi na pomembno pomorsko debato (hvala ti, zamrzovalnik, da hitro hladiš belo vino). In po tej silno pomembni zadevi, sledi ena še bolj pomembna. Tista, zaradi katere smo rezervirali mizo. Ja, nič ni prepuščeno naključju v urejeni družbi. Tri dni že vsi skupaj sanjamo o današnji večerji in nou-vej, da bi zamočili. Odlična hrana za kosilo in odlična za večerjo. Ja, hrana tukaj je dobra, le cene niso ravno sindikalne. Morda holandsko sindikalne. Kakorkoli, naporno popoldne se zaključi (naslednji dan) na Mali s kozarčkom v roki in ne vem kolikokrat izrečenim stavkom: Naj bo Filip zdrav, močan, lep in uspešen!

Tako se dela elektrika in voda na Bonairu

Nafto se v avte toči pa na pomolih

Krokodil na štangi

Posadka Mime ...

... in Male ...

... složna v vseh pogledih, ...

... tudi s posadko oštarije.

2. februar 2012, četrtek

Bonaire

O dopoldnevu in večeru ne bi pisal, vmes je bilo pa v redu. Opoldne se zdingiramo na obalo in Matjaž zrihta rentiča. Ostali klepetamo v kavarnici s Slovenskim parom, ki živi preko zime na Bonairu, poleti pa v Piranu. Povesta, da so vsaj tri slovenske hiše na otoku z 12 tisoč prebivalci. Toliko, kot Vrhnika...

Potem pa malo naokoli. Z rentičem - tukaj je simpl, vozi se po naši strani. Otok ni ravno nekaj izjemnega. Velika večina ga je nizkega, takole do nekaj metrov nad morjem in le na skrajnem severu je griček kot Ljubljanski grad. Tsunami bi tukaj imel kaj za početi! Škatla za sardine, ki je s svojimi dobrimi tri tisoč gosti parkirana v luki je vidna iz celega otoka, celo iz nasprotne obale. Tudi vegetacija je borna. Samo grmovje in kaktusi. Neprehodna gošča. Obdelanih površin skoraj ni. Kar jih pa je, so ograjene z ograjami iz - kaktusov. Imajo pa zato plamence. In soline. Od kulturne dediščine pa le hiše za sužnje, ki so pridelovali sol in jo transportirali na ladje.

Kakorkoli, otok mi bo ostal v spominu le po dokaj dobrem snorkljanju (dokler ni bilo vse skupaj kruto prekinjeno s prihodom rangerjev...) in po urejenosti, ki precej presega ostale karibske otoke, kar sem jih imel do sedaj priliko videti. In cenah. Naravo bom pa čim prej pozabil.

Tri turistične ladje na kupu

Flamingo

Kaktusi, kaktusi

Ograja iz kaktusov

In še enkrat

Je Brane postal angel?

Posadka Mime pred hiškami za sužnje

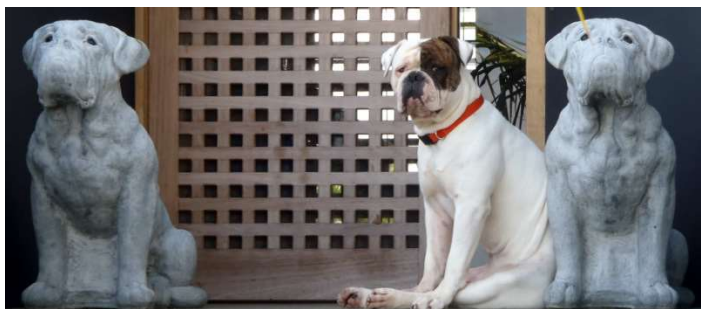
Celo naselje za sužnje

Pena na solinah, barva morja je vse, samo ne modra

Mitka se gre kepat pri plus trideset stopinjah

Kužkati, taki in drugačni

Razgled na kruzerco preko pol otoka

3. februar 2012, petek

Bonaire

Matjaž, Mitka in Brane v šoping, jaz nad mašincó. In potem Matjaž vrne še avto, pa smo spet nemobilni. Ura teče, nič ne reče. Popoldne mine v čveku in štimanju Miminoga dnevnika. In zvečer je napovedan BBQ. Mimo se pripelje še Russell s Karin in leto in pol staro hčerkico. Že večkrat smo z njima rekli par besed. Na katamaranu sta priplula iz Grenade in že tam sem ju opazil.

Brane in Mitka pripravita vse potrebno za večerno slavlje, nekaj pripelje s seboj še Russell in Malin kokpit je takoj nabasan. Ja, za štiri je tu čisto dovolj prostora, za šest je pa kokpit občutno premajhen. In barko so najprej želeli registrirati za deset ljudi. Halo?! No, še največ prostora je okoli roštilja. Hja, ni kaj, vidi se, kdo je to dizajniral. Še več ljudi je pa na obali. Tam imajo pa balloon party. Ali nekaj takega. Karibska muzika in povorka z baloni. Zanimivo.

Je pa klepet z Russellom in Karin jadralsko zanimiv. Kar nekaj koncev v JV Aziji nam opišeta, kot zelo dobrih. Dokler tudi tam še ni masovke. Na koncu sledi še obvezno povabilo, da ju obiščemo, ko priplujemo v Novo Zelandijo. Jih držimo za besedo, definitivno. Kakorkoli, spet smo (skoraj) brez mesa in brez vina. Jutri bo potreben nov šoping.

Povorka z baloni

Russell in Karin s hčerko

4. februar 2012, sobota

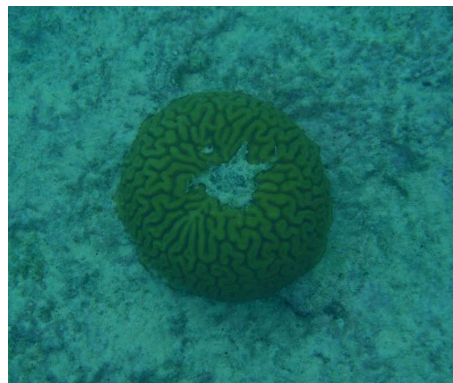
Bonaire

Danes gremo na snorkljanje. Po zajtrku in po delu. Z Malo se odpeljemo okoli Klein Bonaira in zvežemo na bojo. In potem skok v vodo. Prav veliko ni za videt, ok nekaj rib je, nekaj koral tudi, to je pa vse. Ono mesto zadnjič je bilo bistveno lepše. Samo, danes je veter in treba je biti na kakšnem koncu, kjer je vsaj malo zavetrja. Po urici pa dalje. Matjaž me nekako prepriča, da dvignemo jadra. Takole nekako na drugo krajšavo, če bi bila klasična, bi dejal. In v veter. Po morju, kot v Piranskem zalivu. Vala ni, vetra je malo preko 20 vozlov. O boforih na jezeru, kot je tole, težko govorimo. Če bi bili zunaj, bi jih bilo 6 Bf. In tele krpice, ki jih imamo obešene, so tudi maksimum, kar lahko na Malo obesimo ob takem vetru. Enkrat nas celo zaorca. Pa sploh ni vala...

Popoldne mine v študiranju Mimine elektrike. Meni se zdi vse v redu nastavljeno, Matjaža pa moti, da so akumulatorji prehitro prazni. Bom še malo premislil, kaj bi lahko še bilo in se pobučava naslednji dan. Sedaj je na vrsti večerja. In štimanje Miminega dnevnika. In potem je nujno sprazniti kako flaško. In še kako.

Mojstra snorklarja pred začetkom ekspedicije

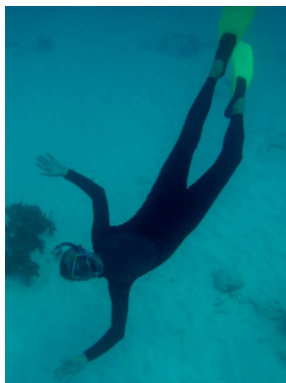
Nekaj malega koral je le bilo

In nekaj rib

Tone pod vodo

Brane pod vodo

5. februar 2012, nedelja

Bonaire

Nedelja. Spet delo zjutraj in potem odhod na kopno. Z dingiji do marine, kar pomeni vsaj četrto ure gumenjkanja (med nevihto) in potem še enkrat toliko hoje do hiše, ki sta si jo tukaj postavila iztok in Draga. Doma sta in, zdi se mi, kar vesela obiska. Lepo klepetamo in pljučkamo njihovo vino. Našega Cvička bosta prihranila za drugič. Devetkrat sta šla okoli sveta, dokler se končno nista ustalila na Bonairu. Preko zime. Poletja preživita v Ljubljani, kjer imata v starem mestnem jedru nekaj nepremičnin, ki jih oddajata. In vzdržujeta.

Pa nazaj in jaz malo nad računalnik. Potem pa na Mimo na večerjo. Po večerji še malo peglanja Miminiega dnevnika in pluckanja vina. In večer se prevesi v noč in midva z Branetom na Malo. Jaz v horizontalo, Brane še malo posedi na palubi. Nimam pojma, koliko časa. Meni se je dan končal v sekundi...

Večna tema večerij - pečene banane

Iguana sredi mesta

Nekateri dizajnerji imajo pač malo bolj futuristične sanje

6. februar 2012, ponedeljek**Bonaire**

Po obveznem jutranjem kopanju in zajtrku se odpravim na Mimo še nekaj poštimat na Miminem dnevniku. In potem delam nekaj za službo. In spet nekaj okoli prihodnjih destinacij. Brane in Mitka nabavita hrano in ko smo spet vsi skupaj je že popoldne. Moški del posadke strumno v šoping, ženski del nad pripravo slik. Jaz sem na koncu obrnil vsaj 20, če ne več suvenirdžinjc, da bi dobil magnetek za hladilnik pravih dimenzij in vsebine, kot je bilo zaukazano s strani Vesne. Pa nič. In še sardina boat je danes tukaj in temu primerno je pred pomolom postavljenih štantov s kramarijo za sardina turiste. Tudi na štantih ni nič.

Zato je pa večer popestren z roštiljem. In vinom. In klepetom. In smehom. Skratka, z zabavno. In noč bo kratka, jutri greva z Branetom dalje in to pomeni nekaj jutranjih obveznosti na policiji in v marini. Na srečo je to tukaj super enostavno.

7. februar 2012, torek**Bonaire - Curacao**

Najprej obvezno jutranje kopanje v kristalno čisti in prijetno topli vodi. Ja, tako lepega sidrišča, kot je tukaj, nisem videl še nikjer. Ok, nikjer ni takega sidrišča pred (glavnim) mestom. Primerljivo je samo s samotnimi zalivi v Mediteranu. Pa še to z veliko domišljije. Voda je turkizna in vidi se vsaka podrobnost na dnu, slabih deset metrov nižje. Res čudovito.

No, pa ta raj kmalu zamenja pešačenje do policije. Tudi tokrat je brez pripomb. Policaji namreč, ne pešačenje. Vso birokracijo naredijo z nasmehom in v rekordno kratkem času. Bravo! Še skok na Mimo in potem poslovilni šampanjec na Mali in z Branetom se odveževa z boje, ki je zadnji teden čuvala najin dom. Častni krog okoli Mime, pit stop v marini in via Curacao.

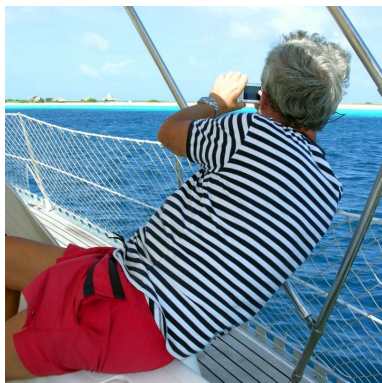
Današnja plovba je bila čudovita. 4-5 Bf vetra od zadaj nosi Malo krepko nad 6 vozli. Na začetku, ko še ni bilo čisto nič vala, v glavnem celo okoli 8 vozlov. Planirala sva pristanek ob pol sedmih. Ker sva hitra, sva vmes zavila in naredila obplutje še Klein Curacaa, pa sva kljub temu varno sidrana že malo čez peto popoldne. Krepko uro pred zadanim si rokom. Brez kakršnega koli matra. Še Mitka bi uživala!

In ovinek okoli Klein Curacaa je bil lep. Otok je čisto nizek in na daleč se vidi le svetilnik in wreck. Ko plujeva mimo, je pa pogled na turkizno morje in nekaj koč na obali čudovit. Tuhtava sicer ali bi se ustavila ali ne, pa prevlada mnenje, da bo takih otočkov še veliko in da greva raje dalje.

Naju pa zato preganja coast guard v heliotu. Pregarja? No, opazuje. Pridirkajo nad naju, zabremzajo, pa malo z leve in malo z desne in na koncu častni krog in odplahutajo dalje. Nemoteče in zanimivo. Zgleda, da danes vsi delamo častne kroge. Samo. Mala to jasno obelodani, tile koustgardovci so bili pa inkognito. Nobene najave na AIS, kot je to običaj v Evropi. Zgleda, da tile Nizozemski Antili le niso tako zelo močno povezani z matično deželo.

Sledi regatiranje s turističnim katičem, ki je bil na boji na Malem Kurasavu. Petnajst-ali-toliko metrski katamaran s fair windom v jadrih nima niti najmanjših šans proti enajstmetrskemu monotu, ki za povrh fura samo na glavno jadro. Z avtopilotom in dvema descema s pirom v roki na palubi. Pogled z Male nazaj po morju pove vse: katič je vsako minuto bolj oddaljen. Dokler. Dokler ne pospravi jader in zalaufa motor. Potem je glavni!

Vplutje v zaliv Spaanse water ni nekaj, kar bi si želel v slabem vremenu in po možnosti še ponoči. Navionics je tokrat falil vsaj trideset metrov, raje petdeset. Pri trideset metrov širokem prelivu to pomeni, da smo instrumentalno pluli direktno preko kopnega. Še dobro, da me je Matjaž opozoril na to! No, naprej ni bilo več nobenih težav. Zaliv je popolnoma varen in prijetno zelen. Moti le neskončno število bark in posledično sidranje na nekaj metrov od soseda. No, spet, to moti mene, Branetu je ok. Kako pogrešam skoraj prazno bojišče na Bonairu. Ampak. Ne glede na to, da je najbližji sosid sidran nekaj metrov stran, lepo zakuriva roštilj in za večerjo je (spet) BBQ. Mi jemo, ostali vohajo...

Brane v akciji

Klein Curacao je pravljični otok

Katamaran, ki regatira na motor

V Spaanse water je tako mirno, da je pravi raj za družinska in klubska jadranja v malih barčicah

Gužva!

8. februar 2012, sreda

Curacao

Vstaneva pozno. Danes lahko spiva, danes je praznik. Sledi zajtrk in oddingirava na obalo. No, kljub malo kasnejšemu odhodu, sva na trdnih tleh že okoli enajstih. Dingija parkirava direkt pod tablo "Tourist info". E, to je nekaj za nas. Pa ni... Od turističnih informacij imajo samo ene stare revije, ki smo jih dobili že na Bonairu. Ok, pa na bus in do policajev. Pobaram jih za postajo in odgovor je strumen. Tukaj, pred nosom, na rondoju. In čakava pred nosom na ronodju. In pripelje bus in odpelje. Po drugi strani rondoja, mimo naju ne pelje. Pameten, kot sem, grem naokoli in res na drugi strani je postaja. A-ja-ja-jaaaaah! Pa se prestaviva tja. In, glej si no glej, ne mine par minut, ko pride bus. Tokrat, jasno kot beli dan, po oni najini prejšnji strani. In ustavi. Tudi tam je postaja, le malo naprej od pozicije pred nosom. Ah, ja. Ta je prava, sedaj je to jasno, samo prej je nisva videla, tabla je bila skrita za drevesom. In se spet prestaviva. In čakava. In čakava. In čakava. In Brane povpraša, kako pogosto vozijo busi. Odgovor je tak, da nama ni druge, kot da si naročiva dve pivi. Najpogosteje vozijo na eno uro. Včasih redkeje. Ah, ja. In ko bi pivo vsaj bilo pivo, pa ni. Heineken je že v redu, le količina je merjena v mililitrih. 250 ml. Italijanček v holandski deželi.

In ko smo že pri Holandiji. Okolica močno spominja na matično deželo. Celo več, kot samo spominja. Bi rekel, da je kar kopija. Vse skupaj je (za tukajšnje razmere) lepo pošlhtano, promet poteka tekoče, ljudje so nevsiljivi, hiše še kar urejene. Je pa neprimerno več črnih, kot na Bonairu. Tudi jezik na napisih, ki je bil do sedaj povsod, kjer koli sem bil na Karibih, angleški je tukaj mešanica - poleg angleščine še španščina, nizozemščina in predvsem piamento. Sporazumevanje je sicer še vedno enostavno, ni pa več tako samoumevno, da vsi govorijo angleško. Kelnerca v kafiču na rivi, uvožena Venezuelka v zamaščeni in poflekani mikici, že ne. Niti to ne razume, kaj pomeni dark beer, kamo li draft beer. Le botilja-bir razume. Samo. Prinese pa Heinekena v naravnost gromozanski steklenici. 330 ml.

Kakorkoli, danes morava čim prej urediti vstopne formalnosti. Najprej carina. To je po Matjaževih navodilih baje enostavno najti. Pa za naju, blesava Slovenca, ni tako. Hodiva po rivi gor in dol in sprašujeva. Kogarkoli vprašava (ok, customs ne razumejo, douane pa špila) nama strumno pokaže po rivi naprej. Ampak. Eni kažejo v eno, drugi v drugo smer. In ko se tako sprehajava gori-doli po obali v tristooseminšestdesetem poskusu ostanejo le še ena povsem neoznačena vrata med dvema det-vejema v različnih smereh. Pa jih poskusiva odpreti, vstopiva in glej si ga no glej, customs. Pa začnemo. Prvih deset minut se teta muči z računalnikom. Išče podatke o Mali in - jih najde. In vsa vesela ugotovi, da sva Američana, le narobe ima vneseno registrsko številko. Naj ji povem pravo. Ah, ja... No ja, sedaj vsaj vem, da obstoja še ena barka z enakim imenom pod ameriško zastavo. In ko to nekako razpucamo kdo je kdo, se začne boj njenih (počasnih) prstov s tipkovnico. In najin boj z dehidracijo. Ko po pol ure končno vse skupaj ukuca in sva customse končala - najprej na pijačo.

In opazujeva premični (plavajoči) most. Odprli so ga, ker je iz pristanišča ravno izplula ladja. Saj v teh primerih je možen tudi prevoz z brodom. Samo v luki so tri sardina boati in v mestu mrgoli sardina turistov. In vsi bi šli čez. No, gužvala se ne bova, raje v senci malo posediva in si odpočijeva od napornih carinskih poslov. Je pa tako tukaj. Brodov je kar nekaj, za prevoz pa računajo. Razen, če je most odprt, da ni prehod. Po ukazu župana. In ko je kasneje most odprt in bi midva šla z brodom, ta - ne vozi. Kasneje bo vozil, ko bo lahko pokasiral, ko bo most spet prehod. Malo se sprehodiva in mestece me začne provocirati. Velik napis "ski" imajo in pod njim štant z mojim imenom, kjer prodajajo vroče pse. Majku jim...

Pa na policijo. Ni še konec clearance procedure. Z vratarjevo dovolilnico se sprehodiva kar ob obali in to ni tako daleč, kot sem se bal. Spotoma Brane sreča še kapitana Roya na kruzerici, s katero je po teh krajih plul lani in - obvezna fotka. Na policiji pa spet, piši in riši. Ah, ja... In že znani stavek: ver-is-jor-visa? Ma, kakšna viza neki, teta. Če težiš, ti osebno pokažem, si mislim, saj smo vendar v Uniji. Pa ji vljudno razložim, da smo iz Slovenije in Slovenija je del EU in pač ne rabimo vize. Ou-slovinia-is-part-of-iju? Ar-ju-šur? Kje sem to že slišal? V Grčiji. Tam celo večkrat. A-ja-ja-jaaaaah! Let-mi-ček-agejn. No, potem le najde Slovenijo in naprej ni več težav. Razen časovnih. V manj, kot pol ure, ne gre. In potem še na Port authorities, da nam dovolijo sidrat. Spet papirji, spet fotokopiranje vseh živih dokumentov, spet ura teče, nič ne reče. In, malo pred peto popoldan sva končno klir in greva lahko nazaj na bus in v Španske vode. Po obveznem pivu, ko imajo pa tako velike steklenice. In obveznem pogledu čez preliv, kjer se lepo vidi hiša z ogromnim napisom "customs" - pod streho. Tja pa res ne gledava, ko hodiva mimo vrat...

Doma pa na pico v birtijo na obali. Tako na kolih nad morjem. In z neposredno gravitacijsko povezavo med žepom v hlačah in morjem - skozi kar konkretne špranje med deskami pod nogami. Branetu je pica všeč, meni se zdi katastrofalna. Rezultat: Brane jo malo pusti, jaz zmažem celo. In še eno fetu njegove. Se pa oba strinjava z ugotovitvijo, da je tukajšnji Heineken, ki sva ga najprej naročila kot draft (sori-aur-mašin-is-not-kompetibl-vit-bir-hir) in potem popravila v d-lardest-botl-ju-have spet katastrofalno zanič. 250 ml. Pa jo pobriševa na barko, tam imam vsaj 330 ml piksne. In komarje. Prvič po dolgem času se ponoči spet špricam proti komarjem. In jih pobijam s kitajskim elektronskim umotvorom, Mitkinim darilom.

Mesto me draži...

...in žali

Za trope primerna obutev

Brane na mostu, ki včasih je včasih ga pa ni

Ka'ptan Roj je desno zgoraj

Panorama - smo na Karibih ali na Nizozemskem?

Slavni napis, dobro razpoznaven, če hodiš pod senčniki pred zgradbo

9. februar 2012, četrtek

Curacao

Danes je dan za ogled. Rentiča rabimo. Brane se ponudi, da ga gre iskat. Še prej pa zajtrk. In po zajtrku moje delo. In žehta. Skratka, dopoldne mine, kot bi mignil in šele ob dveh zares sediva v avtu in se voziva naokoli. Še dobro, da dnevi tukaj trajajo do sedmih zvečer.

Avto je nekaj, kar oba vidiva prvič. Byd F0 se kliče. F0 je verjetno model. Če bi sodil po velikosti, je ime kar primerno. Morda bi bilo še bolje, da bi se imenoval F-1. Prtljažni prostor je tako minimalen, da vanj komaj stlačiva sef, ki ga nabaviva v eni izmed številnih hardware store ob poti. Ja, te vrste trgovin je tukaj precej. No, saj Willemstadt je tudi kar precejšnje mesto. Za tukajšnje razmere. Kot Maribor. Ni pa prav nič lepo. "Lent" je kičasto nizozemski, to sva opazila že včeraj. Ostalo pa še najbolj spominja na predmestje Aten. Razlupano in kaotično.

Ko zapustiva mesto in se peljeva proti severozahodu, je kot bi odrezal. Kot, da sva prišla v drugi svet. Otok je na tem delu praktično nenaseljen in poraščen z neprehodno mešanico kaktusov in visokega grmovja. Tisto nekaj osamljenih vasic (če

se temu lahko tako reče, saj nimajo več kot nekaj hiš) je prijetno domačih. V eni izmed (redkih) lokalnih birtij se usedeva, naročiva pivo (če se oni zadevi, pakirani v 250 ml flaščiče sploh lahko tako reče) in ... in zbeživa pred krvoločnimi komarji. Hja, Curacao je poln komarjev, še na sidrišču ni prijetno spati. Vsako jutro je več srbečih točk na koži. Kljub hi-tech mosquito loparjem in raznim super-truper repellantom. Sicer pa se ne smem preveč pritoževati. Na celi poti do sedaj ni bilo z njimi večjih težav - precej manj, kot sem jih pričakoval. Najdeva tudi zelo spodoben zalivček na severozahodni strani z neposrednim dostopom do reefa in predvsem je vse tukaj izredno mirno (tudi, kar se vetra tiče). V lokalni oštariji pojeva večerjo in za svoj denar dobiva kar spodobno porcijo in predvsem Branetova riba v mango omaki je odlična.

Brene na klifu

Brane pred avtom

In še Brane v lokalni birtiji

In še jaz

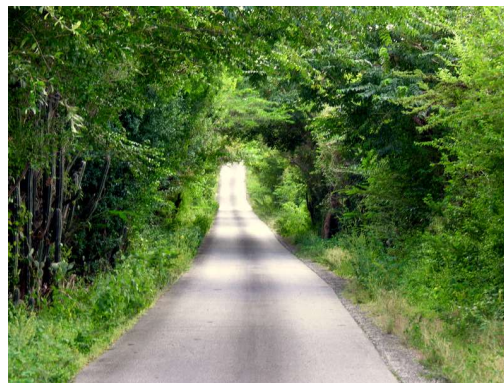
kelner in njegovo delovno okolje

Ergoles, model Curacao

Mirno okolje ob morju

Cesta po severnem delu otoka

10. februar 2012, petek

Curacao

Plani so zato, da se menjajo. Tudi najini so bili danes menjani. Neprostovoljno. Sva mislila dopoldan še malo pokrizat otok, pa naju je precej obilna nevihta prisilila na vedrenje pod tendo na barki. Ostalo nama je le toliko časa, da sva ob enih popoldan vrnila avto. No, vmes sva malo posurfala po netu, se zmenila za marino na Punta Cani in jaz sem še malo pošlihtal maile.

Po oddaji avta pa na bus in v proceduro. Ve se kakšno. Ta bus sedaj obvladava v nulo. Točno veva kdaj pride, kdaj odide in kako se vsakič ob izstopu z glavo butne v strop. Vsaj jaz to zadnje obvladam v nulo! Kakorkoli, delo z oblastmi se nama je dobro izteklo, vse je bilo narejeno hitro in brez zapletov. Še za prečkanje zaliva sva brod ujela v zadnje četrť sekunde. Ampak. Tako naporno delo naju izčrpuje. Vsaj mene tudi izredno dehidrira. Pa na pivo. V surinamsko restavracijo. Cena je enaka, kot v tistih, ki so namenjene instant turistom, le valuta je druga. Menjalno razmerje je skoraj 1:8. Pa še namesto poflekane Venezuelke, naju postreže prikupna črnka. Je pa zato količina trikratna. Količina flašk, ne količina vsebine.

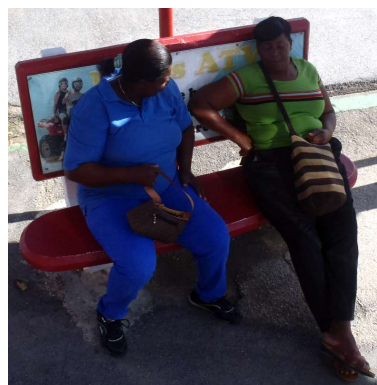
To je bilo na starbord strani ceste, na port strani je menza. Stara tržnica je sedaj menza. Čudovita izkušnja! Kuha in peče se na starboard strani vhoda, mize so pa na port strani. Kuha in peče se izključno na oglju! Ribo s prilogo pojeva. Cena? Prava sitnica. Polovična od tiste polovične z druge strani ceste. Le da posadka ni tako mična...

Ampak, vsega lepega je enkrat konec in midva sva spet na busu in spet se voziva mimo aviona, parkiranega sredi mesta. In spet pridingirava do Male. In spet srečava Russella in Karin - ono družino, s katero smo bili en večer skupaj na Bonairu. In spet naju povabita v Novo Zelandijo. In na happy hour drink na obali. Pa sva strumna in nepopustljiva. Midva odhaja. Odhaja Dominikanski republiko naproti. Točno ob šestih izplujeva in čez tri dni, točno ob 12:17 bova pristala. Tako sva se morala namreč v marini najaviti - brez točne ure ne gre in pika. Kljub 400 milj dolgi plovbi v veter in proti toku...

Proti Dominikanski Republici

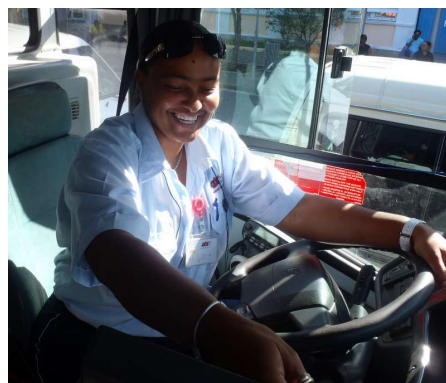
Bushalte ...

... in čakajoči na bus

Naš avtobus ...

... in njegov šofer

Menza na bivši tržnici ...

... in moj pretep s hrano - pred borbo ...

... in po njej

Brane in kuharica

Pogled pod strop menze

Karibi 2012

Karibsko morje

11. februar 2012, sobota

Curacao - Cap Cana (Dominikanska republika)

Ova noč nije bila moj dan! No, saj začelo se je lepo. V zavetrju Curacaa s krmnimi vetrovi in brez vala lepo napredujeva. Celo nepričakovano lepo, saj nama močno pomaga še tok. Večer v glavnem mine ob računalniku, dokler je ob obali še Digicelov 4G net. Okoli desetih zvečer pa je otoka konec in Mala je na valu. Še kar spodobnem valu, vendar ne pričakujeva kaj hujšega, imava okoli 5 Bf bočnega vetra in do obisti skrajšana jadra. Tam nekje okoli klasične tretje krajšave. Vsake toliko naju zalije val in en je še posebej močan. Ležim v salonu in - kapljice vode direktno name. Jasno, da sem takoj pokonci. Brane v kokpitu je tudi kasiral spodobno dozo slane vode. Pa nekaj časa tuhtava in gledava kje pušča in nič ne najdeva. Pa nič, manjana. In Brane v podpalubje, jaz prevzamem dežurstvo.

Ko tako dremam v kokpitu in vsake toliko kasiram vedro vode po nogah, vstanem, da preverim situacijo na ploterju. Vse je ok, razen - mojega želodca. A-ja-ja-jaaaah! V trenutku me zvije in vsebina gre v vodo. Uf... tole je pa nekaj novega zame. Ma, bo že, sedaj je v redu. In se uležem nazaj in po pol ure ponovi vajo: zdrav vstanem, pogledam instrumente in se nagnem preko palube. Halo?! In spet sem v redu. Ko okoli pete ure zjutraj naredim ta maneuver še tretjič, je vrag odnio šalu! Vzamem tableto. In potem zaspi.

Do desetih, ko je že lep in prijeten dan. Malo sem sicer mačkast, kaj hujšega pa ni. Zanimivo, ko štorijo povem Branetu, pravi da je tudi on imel nekaj težav, pa ne tako hudih. Očitno je bil tak val, ki ga ne prenesem. Pa ni zgledal. Ali pa ona riba včeraj v menzi. Ki je zgledala pa še manj sumljivo. Kakorkoli, sedaj je vse skupaj mimo in plovba je spet prijetna. Malo sva začela bremzati, ponoči sva naredila 80 milj, kar je prehitro. S tako hitrostjo prispeva še ponoči. No way!

Čez dan se veter umirja in imava prijetne 4 Bf ESE, kar pomeni, da brez težav drživa smer proti cilju. Brane malo počiva, ko mimo naju priplava splav iz bambusa. Brez posadke. V dvomih sem, ali naj ga zmotim v počitku ali ne in očitno, ker se ne morem odločiti, mi nekdo priskoči na pomoč. Zapoje ribiška rola! Panika. Nema odmora dok traja obnova, tudi za Braneta ne. Genovo dol, v veter in vuci, potegni. Ufff! Tole bo pa porcijska riba. Porcijska za cel fuzbalski klub. Tako težke še nisem vlekel. In je že skoraj pod barko, pa se splaši in odviije nekaj deset metrov laksa. In ponovi vajo z navijanjem. Roka že pošteno boli, ko se me riba le usmili. Uide z vabe. Takole bi pisalo na tabli, ki smo jo gledali na Bonairu, kjer so imeli športni ribiči tekmovanje. Fish specie: Blue Marlin, Weight: Appx. 25 kg, Status: Released.

Ležerno je za otokom

In lepo tudi na zahodni strani

12. februar 2012, nedelja

Curacao - Cap Cana (Dominikanska republika)

Noč je bila mirna. 4 Bf, na trenutke celo samo 3 Bf ESE vetra je bilo idealno za polna jadra in mirno jadranje proti severu. Še dobro, si mislim, saj smo spet brez baby staya. Včeraj popoldne je iz čistega mira odletel. Drugič! Prvič je bilo še na poti iz Peloponeza na Sicilijo in je bil vzrok fake pad eye. Bil je iz bronze, namesto iz inoxa. Sedaj so na vlek popustili trije M6 vijaki. Kako dobro, da sem poslušal Tepeša, ki mi je svetoval baby stay! Sile pri zvijanju jambora so očitno res tako močne, da je ta ojačitev potrebna. Če mi trgajo vijake, bi mi sčasoma tudi jambor.

Danes je napovedanega še manj vetra in zdi se mi, da bova morala vsaj kakih 50 milj motorirati ali vsaj motorsailati. Kar malo mi je žal, da se nisva včeraj premislila in zavila direktno na Deviške otoke. Takih prilik na tem koncu sveta ni veliko. No, je kar je, si bomo pa Dominikansko republiko lahko toliko bolj temeljito ogledali, ko bomo čakali na ugoden veter.

Vetra je preko celega dneva malo, 2-3 Bf iz različnih kvadrantov E smeri. Motor veselo prede na nizkih obratih in dodaja tisti vozeli ali dva, da vseeno poskuša loviti praktično potovalno razdaljo 150 milj dnevno. Ribe loviva ves čas, pa ni nič. Tudi sicer se prav veliko ne dogaja, še morje se je umirilo in je skoraj povsem mirno. Če seveda odmislim dolg in ne prav visok val, ki se vali nekje daleč od zadaj. Sonce je prijetno in počutil bi se kot avgusta na Jadranu, če ne bi vedel, da s pristankom pred spanjem ne bo nič. In da naju lahko nocoj čaka naporna noč in jutro, ko bova plula skozi Mona passage, zloglasni preliv med Hispanjolo in Portorikom. Mona passage ali Canal de la Mona je imenovan po manjšem otočku na sredi tega preliva, ozemlju Združenih Držav. Nasploh bi se plovbi po ameriških teritorialnih vodah najraje izognil, nikakor mi ni po godu kakršno koli razpravljanje z njihovo obalno stražo.

Edina možna fotka sredi morja

13. februar 2012, ponedeljek

Curacao - Cap Cana (Dominikanska republika)

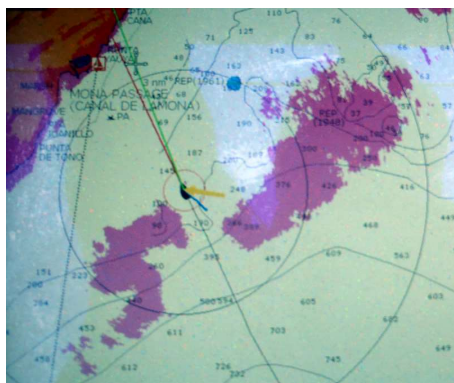
Ponoči je vetra malo, zjutraj ga ni nič. Nič! V Karibskem morju. Ej, kaj nisem vztrajal za BVI, danes zvečer bi bila tam, tako bomo imeli pa 250 milj v veter. Je pa zato Hispanjola povsem v oblakih in dežju. Z motorjem loviva dvanajsto uro, ko naj bi pristala. Najbrž ne bo dvanajst, upam pa, da kaj veliko več kot ena pa tudi ne.

Točna sva kot švicarska ura. Kljub dežju, ki pere Malo po dolgem in počez. No, če sem pošten, se mu še kar dobro izogibava, nekaj sto metrov stran je precej huje. Ob 12.00 pokličem marino in ob 12.17 sva v marini. Vhod je ozek kanal, označen z bojami in nato kanali v katerih je marina, okoli pa apartmajska naselja. Z dingijem "follow me" naju počakajo in pospremito na črpalko. Kljub temu, da je navtična karta za te konce precej borna, pa je marina vrisana na meter natančno. Nekaj časa. Potem plujemo po kopnem. Hic!

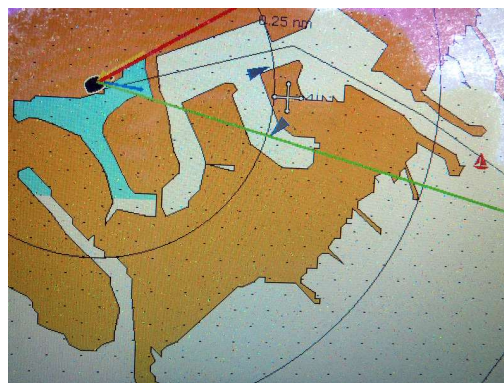
Po desetih ali petnajstih minutah se od nekod kot četica pojavi 6 (z besedo: šest) mojstrov uradnikov in en je celo v uniformi. In vsi nekaj pišejo in rišejo in naju sprašujejo. Ok, en ne dela nič, samo opazuje, kaj delajo drugi. On je M-2, tajna policija. Po čepici sodeč, namreč. Po nekaj minutah skupinskega dela sledi skupinski ogled barke in po tem ogledu in pregledu četica odkoraka in midva sva klirana. No, še prej morava plačati vstopnico v državo. 83 dolarsonov in če prištejemo še ceno courtesy flaga, smo kar na stotki. Barabe!

Pa se namestiva v marini na pravem privezu. Najprej na recepcijo, pravijo. In grem in uredim. Nato se lotiva ogleda kako bi popravila baby stay. Vijaki mi falijo, to bo potrebno nabaviti. Manjana. Lotim se dela, ki me čaka za danes, v marini je Wifi in dela čisto spodobno. Vmes mi povejo, da ne bo nič z elektriko, ker nimam ameriškega vtikača. Pa pogovor po VHF in pride električar in nekaj improviziranja in problem reši s šraufencigerjem. In se meni nekaj pokadi na barki in... a-ja-ja-jaaaaah! Se bojim, da je crknil ločilni transformator. Jutri bo torej potrebno še to popravljati. Če se bo sploh dalo...

Dominikanska republika

Nevihte naju ne marajo

Marina v kanalih

Karibi 2012

Dominikanska republika

14. februar 2012, torek

Cap Cana (Dominikanska republika)

Popravila, popravila. Sika nastopa v glavni vlogi. Že včeraj sva malo gledala in se kumštvala, kje teče v barko in danes sva nadaljevala s špricanjem kritičnih mest. In mislim, da sva jih našla. Luknjica na ograjici spredaj je bila kriva za uničen sef in slabo zatesnjena pipa pri jamboru za kapljice v salonu. Hja, ko se barka s kljunom zarije v val in morje s silo leti preko cele palube, je že čisto majhna luknjica dovolj. Še baby stay sva upgradirala na M8 in sef prišraufala ter sprogramirala in ura je popoldan. Sledi malo čiščenja, da pokaževa ženskam, kako naj za snago skrbita v bodoče. Vsak dan. Pa da vidimo...

Pa v taxi in na letališče in čakati paket. Upam, da bo kaj pršuta v paketu. Edina sva v kratkih hlačah. Domorodci so itak vedno v dolgih, turisti pa še vedno. Condor prileti on-time in dve bledi postavi se kmalu pojavita na izhodu. Danes je valentinovo in oba z Branetom dobiva darili. Jaz hruško, on pa - pršut. Ufff. Se takoj začnem pogajati za blagovno menjavo. Še za rentiča se zmenimo za jutri in via marina. Kompleks Cap Cana je mesto resortov tipa El Gouna, le da je El Gouna živahno področje evropske kulture na Rdečem morju, tole pa mrtvo področje ta-iste kulture na Karibskem morju. Še v pilotu berem, da (tako avtor) ni niti najmanjše potrebe, da bi kdo šel v to marino. Strinjam se. No, jutri bomo imeli rentiča in upam, da bo drugje kaj bolj zanimivega.

Brnik, začetek poti za pršut (in hruško)

Mala v Cap cana marini

Propelerji v vlogi glavoreznic

Letališče je luftig in prijetno dizajnirano

15. februar 2012, sreda

Cap Cana - Boca del Yuma - Cap Cana

Z zoro vstanem in začnem delati. Nataša je takoj za mano - se vidi časovna razlika, ki sta jo naredili z Vesno. Ob devetih naj bi prišel mojster z Alama in nam pripeljal rentiča. Pa ga ni. Jasno, Dominikanska republika. Brane gre vseeno do recepcije, dogovorjeni meeting point, samo tam o tem ne vedo nič. Ampak. Imajo svojo opcijo. Sto dolarjev dražjo. Sledijo pogajanja, ki pa se nekako ne premaknejo iz mrtve točke. Vse skupaj pa v neki vmesni fazi brutalno preseka množakar od včeraj, ki se kako uro kasneje le pojavi pri barki in zadeva je v trenutku rešena. Pogajanja niso več potrebna.

Pojemo zajtrk in v avto. Danes je na sporedu krajši izlet do Boca del Yuma. Vožnja je bistveno bolj enostavna, kot sem prebral in ceste so neprimerno boljše, kot na (evropskih) Nizozemskih Antilih. Da ne omenjam ostalih otokov na tem koncu sveta. Ok, po ogledu bazilike (zanimiva reč, stara 40 let, je zgrajena iz betona in je impozantnih dimenzij) malo zalutamo in se vozimo po lokalnih cestah Higueya, kar ni ravno enostavno. Tu trditev o dobrih cestah enostavno ne zdrži več. Kenija!

Smo pa tudi malo precenili razdalje. Na cilju je čas le za malo sprehoda in obilno in dobro kosilo. Vsaj zame. Oštarija je na klifu na obali in z obveznim razgledom na morje v precej razlupani okolici. Vendar na hrano to ni imelo vpliva. Za predjed imamo lambije na tri različne načine in hobotnico v solati. Prvič po Grčiji sem to našel na jedilniku in moram reči, da je bila za moj okus to najboljša hobotnica v solati do sedaj - celo nekaj malega lemon grassa je bilo kot začimba. Super! Tudi conchi so bili zelo dobri. Še to, porcije so bile take, da je Brane takoj skenslal prilogo h glavni jedi. Jaz priloge sicer nisem skenslal, sem jo pa pustil skoraj nedotaknjeno, kar ravni ni moj stil. Kot glavno jed sem jaz - jasno - naročil jastoga, Vesna mešane rake, Brane in Nataša pa doradi. Zakaj omenjam kosilo tako podrobno? Vse skupaj, zelo okusno (vsaj zame) in (pre)obilno za vse nas, je koštalo borih 75 evrov. Ja, samo iz (sterilnih) resortov je treba in namesto vineršnicel-mit-pomes se odlično je za smešen denar. Upam, da kaj takega še ponovimo.

Pa nazaj. Ustavimo se še v trgovini s hrano. V mestecu ala Kranj v neki oddaljeni banana-republiki ima trgovina boljšo izbiro (vsaj pijače, to sem osebno preveril) kot najboljše založena trgovina (recimo, da je to E.Leclerc) v glavnem mestu evropske držav(ic)e. Se pa bliža noč in pametno je, da se čim prej spravimo domov. Malo priganjam in gremo. Vožnja ponoči zna biti naporna - v vodiču sem prebral tako nekako "don't even think about to drive at night". Pa spet ni bilo panike. Ok, Imajo nekaj čudnih običajev. Denimo to, da rešilni avto v križišču stoji pred zeleno lučjo in ko se mu prižge rdeča, vključi sireno in se odpelje. Ampak, še kaj bolj neobičajnega smo že doživeli v svojih življenjih. Tudi promet ni bil prav pretiran, v našem mestu resortov ga pa sploh ni bilo več. Popolno mesto duhov. Preverjeno. Celega smo prevozili. Smo se malo izgubili...

Večer mine v brskanju po netu. Rad bi si kaj prebral o deželi, kjer smo, preden se zapeljemo naokoli. Da vsaj približno vem, kaj je tukaj zanimivega. In ko napišem še te vrstice je v domovini že skoraj dan...

Lambi (školjke) v solati, kreolski in česnovi omaki

krušna peč in kruh z rožmarinom

ni, da ni ...od delikatese do zelenjave

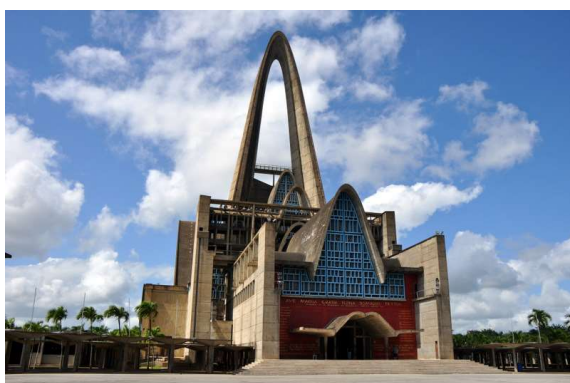
sveže meso

naporna služba na črpalki - od treh eden dela

kaotično na cestah

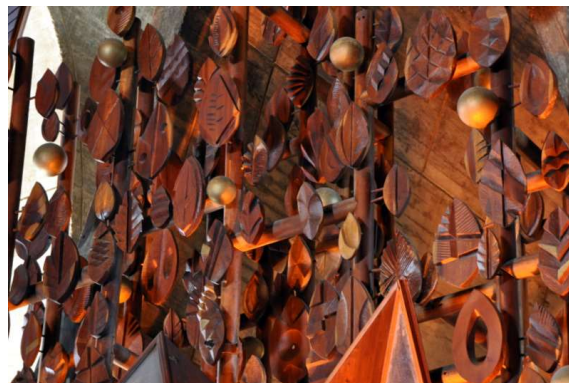
bazilika v Higueya

oštarija na klifu

znotraj bazilike

za spremembo notranjost bazilike v lesu in ne v zlatu

laguna

za lepoto je treba malce potrpeti

16. februar 2012, četrtek

Cap Cana - Santo Domingo

Po jutranjem delu za mene in Vesno ter jutranji kavici za Braneta in Natašo sledi posvet modrih. Odločitev je, da njiu izlet po otoku za več dni ne zanima in naj greva z Vesno sama. Verjetno najboljša rešitev za ljudi z različnimi karakterji.

In greva. Prvi del poti je jasen, saj smo ga prevozili že včeraj. Na južni obali pa naj bi bilo kaj novega. Najprej se ustaviva v Bayahibe, kjer se začnejo (ali končajo, odvisno od smeri potovanja) resorti na južni obali Hispanjole. Od tu tudi organizirajo izlete v narodni park s kumštnim imenom, Del Este. Zadeva je čisto kul in neprimerno boljša, kot naša Cap Cana. Restavracij je veliko, kafičev tudi in domačini ti dajo vedeti, da si človek in ne butast molzni stroj iz drugega sveta. Obala je pa itak povsod enaka - karibska.

Pa naprej. Sledi Casa de Campo, kompleks resortov in golf igrišč. Imajo celo možnost ogleda (Aaaa?), za katerega je potrebno plačati 25 dolarjev po osebi (Aaaa!!!). Pa saj so zmešani - ne oni, turisti iz kruzerk, katerim je to namenjeno. Kruzerski terminal je kilometer preč in sedaj ravno pričakujejo ono ladjo z butastim imenom, ki smo jo videli na La Palmi - Mein Schiff 2. No meni res ni do ogleda turistične industrijske cone, si jo moram dovolj ogledovati, in to ne po svoji želji, že v Cap Cani.

Pa La Romana in še nekaj mest do Boca Chice, Dominikanskega Portoroža, kamor zahaja smetana glavnega mesta. No, po mojem vtisu je to sicer mogoče, verjetno pa ni. Ali pa je tukajšnja smetana že skisana. Vse skupaj je precej cigansko, tudi plaža je bog pomagaj - s pogledom na ladjedelnico in (mislim) elektrarno na mazut. Seks turizma pa toliko, kot v Patiji.

Gremo v Santo Domingo, da vidimo še staro mestno jedro. Ampak. Ura je prava za - traffic jam. Vozimo se in vozimo in po polžjem premikanju in v enih dveh urah in prevoženih 20 kilometrih, se ob mraku spraviva v hotel. Plan B - ogled bo jutri. Hotel je pa tak, kot sem jih obiskoval pred dvajsetimi leti, ko sem bil še cepljen na nobleso. Fajfstarar s sobo, veliko, kot manjše stanovanje. In ceno, kot za skupno ležišče na Kredarici. In posadke je več, kot gostov, jasno.

pospravljanje sladkornega trsa

čiščenje rib na Bayahibe

plažica na Bayahibe

med pitjem kavnice se ulije nevihta

med potjo

plaža Boca Chica s pogledom na tovarne

krav je veliko

na DR prevladujejo latinoti

Bayahibe

le katere cigare naj si izberem?

ob obali Santa Dominga

najin hotel v Santo Domingo

17. februar 2012, petek

Santo Domingo - Jarabacoa

Danes ima Vesna rojstni dan. To izvem že ob treh zjutraj, ko ima prvi telefon. In potem še en kup esemesov. In za svoj rojstni dan dobi enega boljših zajtrkov v življenju. Vsaj jaz tako gledam na te stvari. Koliko različnega mesa! Tudi sicer hotel ni razočaral. Ko se želiva priključiti na hitri in zastojni internet, ugotovim, da s seboj nimam električnega adaptorja. Hotel ga ima, lahko ga celo kupim za dober evro.

Po zajtrku pa včerajšnji plan B, torej današnji plan A. Ogled Ciudad Colonial. Hvalijo ga kot najstarejši in najbolje ohranjen in sploh-in-oh predel na Karibih. In res je tako. Prav zanimiv sprehod je. Tudi kar se tiče čistoče. Malo naju je skrbelo, kako bova brodira po vseh teh smeteh, ki sva jih (malo dalje) videla iz avta sinoči, pa ni bilo na tleh niti čika. Včeraj pa ... no, kot v Amsterdamu na kraljičin rojstni dan ob desetih zvečer! Kar pomeni, da je bilo svinjarije po tleh celo precej več, kot v Aziji, recimo v Bangkoku. Kakorkoli, tukaj je čisto. Čiste so tudi cene. Za kapučino (spet sem padel na finto, kreten - sem pozabil, da se po špansko kapučinu reče kafe-kon-leče) s plastično rastlinsko smetano sva plačala krepke tri evre. Drago, kot v Grčiji! Vsebuje pa cena pogovor v slovenščini - mimo prikoraka slovenski turist z otrokom. In še nekaj ima Colonial District: Hard Rock Cafe. Tukaj sporazumevanje v angleščini ni problem, so pa zato cene fiksne. No discount zone. Nepopustljivi so. Ampak, po toliko letih fake Hard Rock Cafe robe, imava končno enkrat v roki genuine. In tudi, če bi stalo pol toliko, kot so slovenske cene! Pa ni...

Kakorkoli, še pred poldnevom se odpraviva dalje, danes greva v hribe. In se voziva in stojiva. In stojiva. In stojiva. Katastrofa! Tako neurejenega mestnega prometa ne pomnim. Široke avenije imajo semaforje na vsakih nekaj deset metrov. In vedno so rdeči. Tudi sicer je promet tako kaotičen, da sem moral za preživetje v svoji buči vklopiti modus Palermo 1998, če ne celo Atene 1989! Edino biciklistični štau v Saigonu (kjer sta bila Dare in Ksenija kot pešca ukleščena med kolesarji na rondoju) je bil še hujši. Da prevoziva dobrih pet kilometrov, potrebujeva dve uri. Dve uri!

No, kasneje je vse v redu. Večji del poti je avtocesta, kasneje je običajna cesta, sicer izredno ovinkasta, vendar nova in brez kakršnih koli lukenj. Kot bi se iz Kamnika peljal v Gornji Grad. Je pa dogajanje na avtocesti precej živo. To, da nasproti po prehitevalnem pasu (ok, levo od prehitevalnega pasu) redno vozijo biciklisti in se pešci sprehajajo, kot da smo na fuscengerici v mestu, je še najmanj. Ob cesti (tako na desni, kot na levi strani - med cestama!) so štanti, kjer prodajajo različne stvari. Ok, različne stvari, če gledam celo pot, drugače pa je tako, da so nekaj kilometrov naprodaj samo na oglju pečeni krompirji, pa indijski oreščki, na naslednjem odseku sledi keramika in malo dalje nekaj kilometrov na desni in levi

ni drugega, kot štanti z živobarvnimi plastičnimi preprogami. Kupcev nisem opazi - ok, midva, ki sva vsake toliko časa kaj kupila iz firbca, ne štejeva.

Pokrajina je končno lepa. Hribovita tropska pokrajina spominja na Tobago, čeprav ni tako poraščena, je pa neprimerno bolj, kot predeli na vzhodu ali da ne omenjam otokov ABC (s kaktusi). Ni čudno, da je bil tukaj posnet tudi Jurassic Park. Constanza je vasica na rodovitni planoti z njivami in letališčem. In hotelom z bazenom. Zanimivo, vendar midva kupiva le nekaj lokalnih produktov in nadaljujeva pot proti Jarabacoi. Najprej sight seeing iz avta, potem se spraviva v hotel (spet z zelo hitrim in zastoj internetom) in na večerjo. Pot do bližnje oštarije, kjer jaz končno naročim churrasco (Vesna pa rake v testu - oba po obveznih lambijih) si podaljšava s sprehodom skozi mestece. Prav zanimiv sprehod! Množica trgovinic, odprtih pozno zvečer se prepleta s še večjim številom lokalov. večinoma so kafiči in fast foodi, nekaj je gostiln. Vzdušje je živahno in pristno. Turistov nas v celem mestu ni deset. Malo še pogledava lokalno košarkaško tekmo in se ustaviva v trgovini, ki ima na pločniku nekaj miz. Liquid store. Kupiš flašo pijače in se usedeš pred trgovino, da jo spiješ, klepetaš z družbo in poslušaš muziko, kot v katerem koli barčku. S flašo piva to res ni problem. Pa še nekaj nama je padlo v oči. Sami latinoti, skoraj nobenega črnega. In vsi so z androidnimi telefoni v rokah - v konstantni uporabi tudi v družbi!

Sva pa naletela na problem. Otok je tako velik, in tako zanimiv, da ne vem, če bova uspela priti v soboto domov. Morda v nedeljo...

Ciudad colonial

utrinki na CC

utrinki na CC

klobuki so IN

izmenjava straže na CC

utrinki na CC

shopping v hard rock caffeju

tepihov ...uf ... a res ne bi enega kupili ?

hribovita pokrajina

stara cerkvica

neskončna polja

rojstnodnevna večerja: lambi, škampi v kruhovem cmoku, curasco

18. februar 2012, sobota

Jarabacoa - Samana

Vstaneva in preskočiva zajtrk. Vsaj jaz sem še od včeraj sit. Greva gledat slapove. Še prej pa narobe v enosmerno. Znaka enostavno nisem opazil (če je sploh bil), so pa vsi ostali po vrsti vozili direkt na mene. Nihče se ni razburjal, samo nasmehnilo so se in zavili mimo mene. No, v križišču se le lepo razvrstijo in mi pokažejo, kam naj odvijem, da bom v skladu z zakonom. Ok, to smo preživeli, na vrsti so slapovi. Tri se spraviva pogledat in nekako ne moreva z avtom do njih. Še najbolj obetaven je bil tisti, kjer sva se nekaj kilometrov vozila po brezpotju, dokler nisva pripeljala do reke. Pa saj bi še celo zapeljal vanjo, pa je ravno v tem trenutku stal na sredi mladenič. Do kolen v vodi. Bomo očitno slapove gledali kje druge.

Danilo je tukaj glavni, ni kaj. Povsod prisotna vijolična barva ima svoj pomen na volitvah. To je Danilotova barva. Danilo con presidente! Še vsi njegovi volilni štabi so pofarbarani v vijoličasto. Vijolične hiše je res težko spregledati. Da je prevlada popolna, pove dejstvo, da se drugih kandidatov skoraj ne opazi. Tu in tam kak sramežljiv plakat, to je vse. Med potjo srečava tudi povorko vijoličnih vozil z vijoličnimi zastavami in vijoličnimi šoferji. In če bi delali vijolične avtomobilске zvočnike, bi bili tudi ti vijolični. Derejo se pa tako, da preglasijo hrup motorjev na A380! Še policaji iz spremstva imajo vijolične kape in se vozijo na vijoličnih BMW motorjih. Le luči imajo rdeče-plave. Mariborski navijači bi pozeleneli od zavisti.

Če bo v naslednjem volilnem obdobju najbolj prosperirala tovarna vijolične barve, pa je vsekakor v enem prejšnjem zmagal kandidat, ki je forsiral tovarno papirnatih robčkov. Vsako flašo piva zavijejo vsaj v enega, če ne dva. In vsak jedilni pribor tudi. Večkrat. Pred robčki je bil pa kandidat - bančnik. Posledica je neskončna vrsta kiosk bank. Zidanih hišic ob cesti, velikosti 2 x 2 metra, z gautražami in blestečim napisom Banca. Vsaka vas jih ima nekaj. In v večini celo sedi bančni uslužbenec. Enkrat v zgodovini je sigurno zmagal tudi kandidat, ki ga je podpirala industrija avtomobilskih zvočnikov. Takega hrupa (ok, za njih: tako glasne glasbe) iz avtomobilskih ozvočenj še nisem slišal nikjer. Živela politika!

Pa vseeno počasi zapuščava Jarabacoo. Na poti proti La Vegi je polno (kako bi to imenoval) gorskih resortov, rančev z lepimi hiščami, bazenom in ostalo turistično šaro. Vse skupaj pa spakirano v džunglo, vsaj 500 metrov nad morjem, kjer ni več tiste vročine, ki je prisotna ob morju. Nasploh je tukaj, tudi ob morju, vsaj nekaj stopinj hladneje, kot na otokih, kjer sem bil prej. Če mi je bilo do sedaj vroče, je tukaj silno prijetna klima. In po Tobagu na severnem delu otoka prvič vidim tudi naravno rastoče kokosove palme. Ob morju jih je ogromno. Nekaj sto metrov širok pas. Potem pa mivka in pod vodo reef. Lepo. In na severnem delu polotoka Samana je narodni park in skozenj speljana (plačljiva) cesta. Če je drugje lepo, je tukaj čudovito! Pa, saj pokrajina je več ali manj povsod na tem delu Hispanjole lepa. Barviti gozdovi se menjajo z obdelano zemljo, kjer vidiva celo riž. Ja, cela riževa polja imajo. Pa saj vendar nismo v Aziji! Je pa vožnja podobno naporna, kot v Aziji. Vse polno je ovir. Premičnih in nepremičnih. Med premične sodijo pešci, kolesarji, motoristi, pa kure, osli in psi. Kategorijo nepremičnih pa daleč najboljše zastopajo udarne jame. Saj, takih cest je le nekaj odstotkov. Samo, že teh nekaj odstotkov je ogromno!

Na kosilo se ustaviva v obalni ribji birtiji. Spodobno jeva in malo plačava. Količine so pa itak obilne. Za sedem evrov sem dobil tri velike kose dorade z vso pripadajočo prilogo. Res ne morem vsega pojesti. Nekaj prostora je potrebno pustiti še za večerjo. Ta bo danes v Samana. Najprej pa sight seeing. Mene zanima sidrišče in Vesno most. Most, ki ne vodi nikamor. Most zgrajen preko koralnega grebena na otoček. Vse skupaj je del hotelskega kompleksa na obali. Hotel je še vedno, vzdrževanje mostu so pa očitno opustili že davno nazaj. Danes bi tudi to lahko imenoval Indiana Jones and the Lost Treasure Island. Vsekakor zelo vredno ogleda, čeprav na koncu mostu na samotnem otočku, razen ostankov parka in hotelskih objektov, ki jih prerašča džungla, ni ničesar.

Dežela je tako čudovita, da sva največji problem midva z najinim neznanjem jezika. Oni itak ne govorijo nič drugega, kot materin jezik. Tudi v turističnih krajih ne. Še po oštarijah je včasih težko, ko bi želela opis kake jedi. Pa ne gre. Celó pri tako enostavnem opravilu, kot je naročanje piva, se bi lahko zataknilo, če ne bi imel malo sreče. Ko si naročim un-serveca, na vprašanje normal-o-lajt strumno odgovorim normal. Še dobro. Tukaj pomeni normal 670 ml in lajt 330 ml. Zajebana je tale španščina...

riževa polja

zanimiva frizura:) ogromno žensk hodi naokrog z navijalkami na glavi

sadež kot plezalka-dobro za jesti

lesene hiške, pa vendar veliko rož in dreves

ponekod na žalost na obrobju mest svinjarija

morska hrana za kosilo

kokosove palme do morja

odklop po naporni vožnji

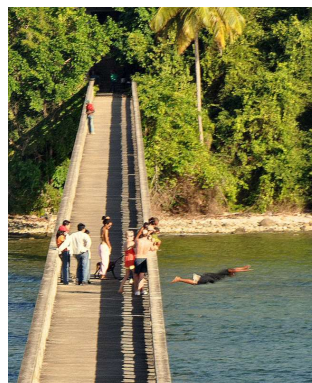
cesta, ki je bila letos odprta za promet

hotel zgradil most, vendar ne odgovarja za posledice, če se ti kaj zgodi

Samana turistični konec

nekateri tudi skačejo z mostu

19. februar 2012, nedelja

Samana - Cap Cana

Sinočnji večer je bil dober. Povsod življenje in (pre)glasna glasba. Muzika je v vsakem lokalu (in ni jih malo!) in muzika je na kar nekaj privatnih zabavah. Tukaj je celo glasnejša, kot po lokalih. Privatne zabave izgledajo tako, da se na sredi (štiripasovne) ceste ustavi avto, pokaže svetu svoj arzenal ozvočenja in zabava se začne. Vsakih nekaj deset metrov svoja. Ne vem sicer, kako prepoznajo lastno muziko, ampak očitno to tako špila. Prvaki ulice so skupina mladih, ki imajo poleg avta s kakimi desetimi zvočniki parkiran motocikel, ki ima prednjo (in edino) luč predelano v light show. Igor bi pri pogledu na to sceno užival, prepričan sem.

No, pa se počasi vrneva v hotel in v sobo. Do sem vse lepo in prav, od tu dalje pa nič več. V sobi nekaj manjka. Recimo najin računalnik. In moja kozmetika z brivnikom na čelu ter zame še bolj pomembnimi očali. Dobavni rok za stekla je 3 tedne! A-ja-ja-jaaaaah! Manjka še nahrbtnik, v katerem pa itak ni bilo nič vrednega. No, tudi štiri leta star računalnik in sedem let star brivnik ne mrem šteti ravno med denarno vredne stvari. Ampak. Brez brivnika se nekako ne znam obriti. In jutri je nedelja. In brez računalnika ne gre delati. Na srečo je najpomembnejši med kompi ostal na barki in naju bo prizadelo le šihtanje - ne bova mogla delati hkrati. Kakorkoli, ko tako na hitro sestavim damage report, ugotovim da škoda ni ravno velika. Razen podatkov. No, tudi tukaj ni panike. Vsi so vestno in promptno backupirani daleč na drugem koncu sveta, v Ljubljani. Kritični bi lahko bili le certifikati. Ampak, čez nekaj minut je denar prenešen drugam in potencialno ogroženi računi so izpraznjeni.

Pa pridejo policaji in ugotavljajo. Šest jih je, eni celo oboroženi s (nedeljujočo) puško. In ugotavljajo. In ugotovijo. Lopov je spajder-men, taka je njihova uradna ugotovitev preiskave. Pripeljal je od zunaj in se stegnil skozi rešetke na oknu in tako spravil robo tudi ven. Rešetke so široke kakih 10 cm in razlaga ima smisel. Smisla nima le dejstvo, da je to počel. Fant je moral vedeti, kaj išče. In kje. Ko tako razmišljam, je bilo v lobiju kar nekaj ljudi, ko je receptorka Vesni povedala kodo za WiFi in sklepanje zakaj nekdo tako kodo potrebuje, ni ravno velika umetnost. Ostalo je spajdermenstvo. No, odkrito povedano, v tako majhnem mestecu nisem računal, da bi naju kdo lahko okradel. V takih predelih se počutim vedno varnega. Očitno nisem upošteval dejstva, da je tukaj prisotna španska krščanska tradicija dajanja odpustkov za krajo. En očenaš in računalnik je lahko tvoj, ostalo daj pa meni. Ali tako nekako. Ej, kje ste Arabci, da bi naredili malo reda pri teh lopovih!

Še na policijo in spat. In zjutraj spet na policijo, še šefu povedat, kaj da se je nama hudega zgodilo. In rezultat je zapisnik.

Napisan v španščini in preden mi ga dajo za podpisat, ga šef z vidnim ponosom na obrazu v gugl-translejtju prevede v - slovenščino. Uf, še špansko bolje razumem, kot ta prevod. Sem pa malo špegal v mašingo in nazadnje je v tem mestu policija imela delo pred šestimi dnevi, ko je ena Francozinja nekaj prijavila. V Ljubljani je takih prijav vsaj deset na dan. Pa sem nam to zdi povsem normalno. Kakorkoli, vsaj amortizacijo bomo lahko razknjižili, upam. Saj zato pa imam računovodkinjo vedno s seboj.

Grega v Las Galeras. No, namenila sva se tja, pa sva po kilometru ceste obupala. Pravzaprav sva bila pahnjena v obup. Četrto ure zapraviva in nekajkrat vmes nisem čisto prepričan, če bova sploh še splezala iz luknje na cesti. Saj, ceste renovirajo, zato je taka, ampak to mi nič ne pomaga. Gremo domov in bova raje prej prispela, da se v miru pripravimo na večerjo. Vesna časti za rojstni dan. Vmes sva ustavljena z radarjem. In prislužim si opomin za prehitro vožnjo - pri nas bi bil pri taki prekoračitvi že ob dovoljenju. Potem se ustaviva še prostovoljno. V šoping brivnika in ostale kozmetike, ki je dobila noge. Nedelja je in hipermarket dela (samo) do osmih zvečer - druge dni v tednu do desetih! Nekaj dobim, če bo pa v redu, bom pa še videl.

Zvečer je večerja na sporedu v Hard Rock Cafeju. Vesna si neskončno želi v to oštarijo in na netu jo je potrebno poiskati in se zapeljati dobrih 20 km do tam. In gremo in najdemo in jemo. Kot se pač v tej franšizi je. Meso. In meso je tukaj odlično! Okolje tudi. Kakor povsod v Hard Rock Cafejih. No, po večerji še malo posedimo in Vesna in Brane tudi kaj malega popijeta. Z Natašo sva abstinenta, ona iz prepričanja, jaz zato, ker sem šofer. Hic! Ne bom vozil, če pijem, čeprav mi je policaj včeraj ponoči skoraj zaukazal, da naj vozim v takem stanju. A sem reva, al kaj, je rekel na koncu. Če misliš, da lahko voziš, potem vozi. Ah, ja. Nisem se hotel z njim pregovarjat, da mi celo zavarovanje za avto potem ne velja, kaj šele kaj drugega. Kakorkoli, razpoložena Vesna in Brane organizirata pravi mali šov, ki ga priredi osebje v čast praznovanju rojstnega dneva. Super!

British Virgin Islands

nočni receptor našega hotela na policiji

navkljub zamreženosti okradeni!

barčica po Samani ...

ribiča na Samani

pokopališče palm ...neskončno ...

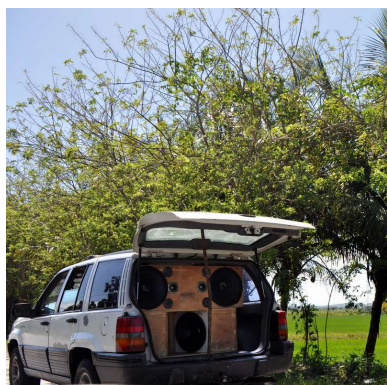
bankice kolikor hočeš na vsakem vogalu...

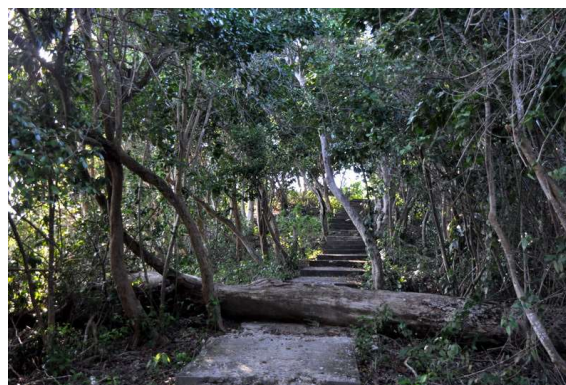
prodaja jagod ob cesti-direktno z njive

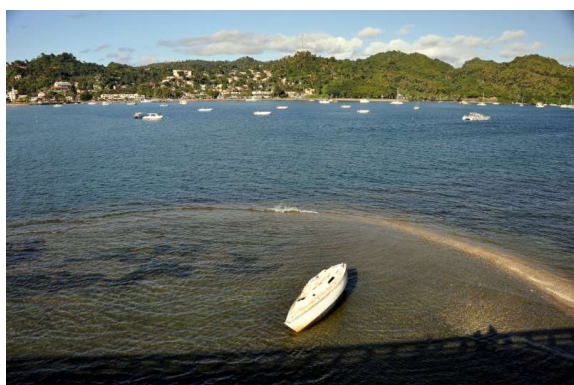
mladi privrženci Danila

takih vozil je bilo kar nekaj na poti ...

na otočku na katerega prideš po mostu-vse se zarašča

potopljena jadrnica v Samani

začetek večerje v Hard rock cafeju

20. februar 2012, ponedeljek

Cap Cana - Tortola

Telefoni me spet vržejo pokonci, pa že tako mi manjka spanja. Ah, ja. Naredim, kar je za narediti, Vesna tudi. Brane organizira clear out in plača marino. Vmes pride še mojster za rentiča in vse je končano hkrati in z neverjetno ekspeditivnostjo. Še posebej, če se ve, da proceduro clear outa dela sedem uradnikov, pri marini se je potrebno zmeniti za popust in da je bil rentič rentan dan dlje, kot so papirji. Tudi na barki se vsak lotimo svojega opravila in ker smo štirje, je Mala pripravljena za na pot, kot bi mignil. Ja, tako usklajeno bi morali delati vedno.

Prižgemo motor in ga danes ne bomo ugasnili. Ok, kasneje se izkaže, da motor ugasne sam, pa preklopim rezervor za diesel iz starboard na port in mašinka lepo prede dalje. Z Branetom imava časa na pretek in ker se ženski del posadke odpravi k dnevnemu počitku, midva malo pospraviva hladilnik. Onega s pijačo. Prevelika gužva nikoli ni v redu, se glasi strokovna ugotovitev, saj se pijača v takem primeru preslabo hladi. In tako počasi pljukava Carib libre, koktail, ki sva ga sama izumila. Takole gre: v dva in pol decilitrski kozarec daš 4 kocke ledu, 5 ml katerekoli žgane pijače (pač kar je še vedno na voljo v hladilniku) in doliješ do vrha s katerim koli soft drinkom (spet glede na aktualne zaloge). To je vse. To se imenuje Carib. Če pa si na barki brez žene (ali pa ta spi) se ime spremeni v Carib libre. Simpl ko pasulj!

Vetra je malo in še ta je (kot vedno tukaj) z vzhoda. In mi gremo na vzhod. Kam pa drugam! Poskusimo sicer malo z jadri, pa nima smisla in jih po nekaj minutah tudi pospravimo. Mudi se nam, brezvetrno okno imamo po napovedih le dobrih 24 ur, pred sabo pa krepkih 230 milj. Na koncu bomo tanko piskali, se bojim. Malo sicer računam, da se bo dalo plaziti med otoki, no bomo videli, kako bo. Kakorkoli, odločimo se za privetrno stran Portorika, je nekaj deset milj bližje, zato pa ponoči rizkiramo val v nos. Upam, da ga ne bo, bojim se obratno.

Ampak, zvečer še ni pravi čas za skrbi. Cela ekipa (minus kapitan) pripravi za večerjo mahi mahi. Brane ga je včeraj ujel na pomolu v marini. Na vabo, ki jo ves čas nosi v žepu. Občasno jo deponira tudi v banki. In če sem še pred kratkim govoril, da je dorada zanič riba, umaknem sedaj vse svoje izjave. Ta tukaj je odlična! Jasno, ko je od sedem kilogramske ribe po filiranju za pod zob ostala le slaba polovica. Samo najboljši deli. V gostilni ti servirajo pa vse skupaj, nasekano na fileje in vrženo na žar. S kožo in kostmi vred. Lahko več zaslužijo. Najedel sem se do sitega in za jutri zjutraj imam obljubljeno doradino pašteto za zajtrk. Komaj čakam.

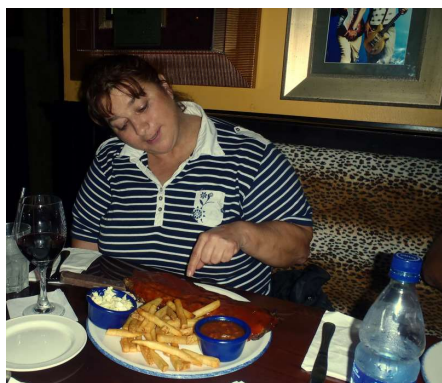
In bojazen, da bo ponoči val, je bila upravičena. Na NW rtu Portorika se začne nabijanje. 170 milj pred ciljem. A-ja-ja-jaaaaah! V dreku smo, nazaj in okoli Portorika je predaleč, toliko časa izgubimo, da se nam na koncu poti dvigne veter na 5-6 Bf v nos. Ni druge, nadaljujemo in upamo, da se vse skupaj malo umiri. Po enem vremenskem modelu bi se moralo, po drugem pa... Inšalah. Kakorkoli, če tole priliko izpustimo, v naslednjem tednu ni nove. Za kasneje pa napovedi (logično) še ni. Upam, da Mala zdrži.

Brane je dobil tatoo

veržica polna kitar iz raznih hard rock cafejev ...

ribsi kot se šika v HRC

Tonček in njegov biftek kot se šika

karibski rap za roj.dan

tudi, če je nevihta, mi vztrajamo !

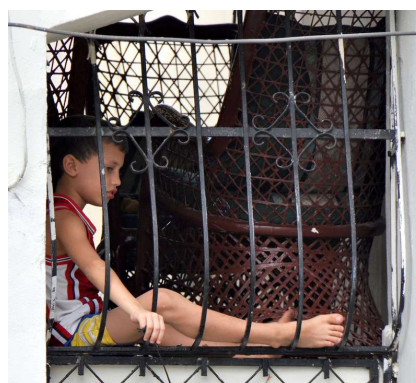
še zadnji pogled na resort Cap Cana

pa še drugi konec resorta ...

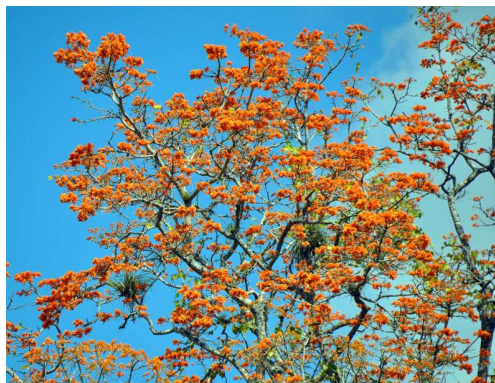
prelepi kaktusi

otroci DR

mešane rase v razredu - druga šola, druga uniforma, DR

drevo brez listja, vendar polno cvetov

21. februar 2012, torek

Cap Cana - Tortola

Nadaljevanje noči je bilo boljše. Vsaj kar vse vala tiče. Kar se spanja tiče, pa bo potrebno nadoknaditi preko dneva. No, če bi vsaj jadrali, tako je pa potrebno spati ob (vsaj zame) izredno motečem hrupu motorja. Motor dela ves čas. Brane to imenuje čartersko jadranje. Prav ima. Samo. Alternativa je pa non-stop nekajdnevno, vsaj štiridnevno, nabijanje v val, veter in tok. Če je VMG dva ali tri vozle in če je potrebno narediti dvesto-in-toliko milj, si hitro izračunam, da se mi to enostavno ne ljubi početi. Vmes se pa nimam kje ustaviti. Vsaj legalno ne.

Kakorkoli, spet srečamo jato manjših kitov. Čisto blizu barke plavajo, nekaj deset metrov stran. Niti približno pa niso tako atraktivni, kot tisti, ki se je včeraj pognal iz vode in naredil pravo malo pirueto. No, 480 dolarjev smo prihranili, kar je tudi v redu. Toliko namreč stane poldnevni izlet ogleda kitov za štiri osebe v Samani.

Kaj bistvenega se ne dogaja. Morda je omembe vredno le to, da smo Malo tako nagnili, da je voda pritekla skozi pomivalno korito in zalila podnice in da je bilo ponovno ugotovljeno, da na sef še vedno kaplja. Saj, tako, kot smo nabijali v valove, ni to nič čudnega. Bova morala z Branetom ob naslednji priliki spet iskat luknjo in jo flikat. In črpat vodo iz kaluže.

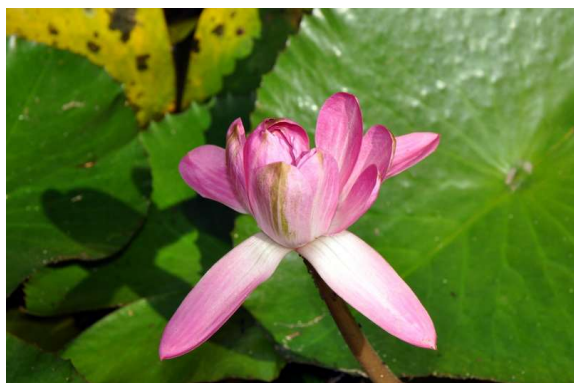
Šele po polnoči se sidramo v nabasani in nepoznani luki. In ob popolnem pomanjkanju lune, to ni ravno prijetno početje. Ampak, sidro prime dobro in noč bo neprimerno lepša, kot včerajšnja.

ena cigara iz DR se pa prileže

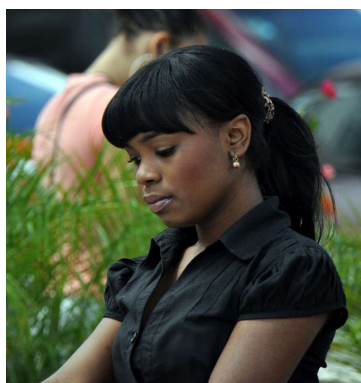
riba, ki jo je Brane ujel v marini Cap Cana - en dan kot zrezki, drugi dan kot pašteta - odlično

lokvanji sredi mesta Santo Domingo

otroci DR med izmenjavo straže

simpatično dekle DR

resen pa je ta naš stražar

Mala je imela s strani Nataše in Braneta veliko žeht

DR je kmetijsko lepo obdelana

resort Cap Cana

kopanje v laguni

če je modra bluzica, so modre koraldice na glavi !

mladi po vsem svetu enaki

22. februar 2012, sreda

Tortola

Prvo jutranje opravilo je klirens. Ok, prvo je kava, drugo je klirens. In se zbašem v dingija in na carinski pomol. Prvič po Hrvaški spet naletim na carinski pomol. No, če na Hrvaškem še vedno obstajajo pravzaprav ne vem, pred desetimi leti, ko sem bil zadnjič tam, so bili še vedno. Kot, da sem kužen. Res lep prvi vtis! In pred strumno policajko. Čakam, ko ena teta rešuje neke bolj komplicirane stvari. In čakam. In po desetih minutah dočakam. Dočakam papirje, ki jih moram izpolniti. ESeaClear, ki sem ga vestno izpolnil, tukaj ne deluje. Ok, bomo pa pisali. Še stotič iste butaste podatke, ki jih sedaj vem že vse na pamet. In ko ravno vse skupaj napišem petkrat v petih originalih s kopijami, se vsuje dvesto ljudi s ferija. Oni imajo prednost. In čakam. In čakam. In dočakam. En štampelj v treh sekundah in nato do customs. In tam še en štampelj in dvajset dolarjev. In nazaj na immigration. Tam pa... saj ne morem verjet! Ravno je priplul še en feri in spet čakam dvesto ljudi. A-ja-ja-jaaaaah! Pri njihovi hitrosti mi je v trenutku jasno (sedaj, ko imam že bogate izkušnje z immigration na BVI), da sem za pol ure pečen. Pa se lepo usedem in zraven mene sedi en tip, ki se profesionalno ukvarja s čarterjem. Osem let je živel in delal na BVI in lepo mi pove, da to tukaj tako je. In pika. Turisti morajo biti veseli, da sploh smejo sem. Pika. In ko se to pogovarjava, tri turiste teta imigrejšna mirno zavrne. Ah, ja. Dobrodošlica pa taka. In mojster nadalje razpre, da gre maja delat čarter na Hrvaško. Američan. No, če je navajen na BVI, mu tam ne bo hudega, si mislim. In potem dočakam še štampelj. Pravzaprav je že v pasoših, le pasoše dobim nazaj v roke. In to sem moral čakati krepke pol ure?!

Pa gre cela posadka malo naokoli po Tortoli. Road Town me ne prepriča. Ravno toliko je sterilan, da ni zanimiv in toliko razlupan, da ni prijeten za oko. No, jaz grem kupit net. Digicel ga ne nudi in le s težavo mi povejo, kam naj grem. Vse jim je odveč. In edina stranka sem in oni so trije. Na CCT pa moram najprej čakati (ena stranka in pet ali šest osebja), ker samo ena teta je ta prava za moje težave in ta je zasedena. Kaj ne vidiš!? In ko je odsedena, je še vedno zasedena, ker mora še nekaj posurfati po netu. Potem sem jaz na vrsti. Net imajo. Za en teden ga ne dajo, za mesec pa stane 69 dolarjev. Ok, pa toliko, kaj čem. In modem za 129 dolarjev. Ga ne rabim. Potem ti pa kartice ne prodamo. Simpl in pika. Evo, 200 dolarsonov pa ne dam, sploh pa ne za tak odnos. Pa še teta je grda na pogled!

Nekaj malega popijemo in za to plačamo nekaj velikega. Preselimo se v marino, kjer dela internet in imamo elektriko in vodo. No, saj ko bi vedeli, koliko bo vse skupaj prišlo, bi verjetno ne šli sem. Ok, Marina Izola še vedno ostaja najdražja marina do sedaj. Ta je itak izven konkurence, je pa tale znesek že blizu marini na Ibizi. Le, da ona na Ibizi je bila upmarket, tale tukaj pa čarter baza. No, saj tudi s tem se bo potrebno počasi sprijazniti. Britanski deviški otoki so največja čarter baza na svetu in koncentracija čarter plovil tukaj je enormna. Zato se tudi večina popotnikov temu delu Karibov izogiba, če se le da. Mi postaja počasi že žal, da se nismo tudi mi.

Mala ob prihodu v marino

na sprehodu po mestu

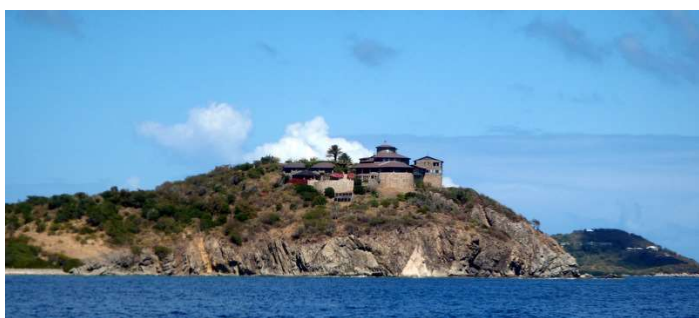
23. februar 2012, četrtek

Tortola - Beef Island

Mailov kot toče. Delat bo treba. In to še ni najhuje, kar tri imam take, kjer bom moral dograjevati programe. No, vsaj stroške za te BVI bom malo pokrili. Pa bi bil vseeno bolj vesel, da bi ležal pod palmo in lovil ribe kje drugje, kjer je ceneje, kot da delam zato, da mi potem itak vse takoj poberejo. Pa še strašansko neprijazni so. Obup. Tak odnos sem do sedaj doživel edino na Hrvaškem. Včeraj sem se hotel priključiti na elektriko in - jasno - konektor ni pravi. Na reverz ga nimajo (elektriko zaračunajo po števcu), v lokalni čendleriji pa mi ga prodajo za 155 dolarjev. V Grčiji sem jih nazadnje kupoval po 5 evrov! In še ni čisto v redu. In sem moral kar malo povzdigniti glas, da so upoštevali reklamacijo in da smo potem stvari uredili, kot je treba. Na Dominikani, kjer je bil identični problem, je prišel električar in mi osebno zvezal priključek brez konektorja. Zastonj, jasno.

Kakorkoli, plačamo marino in natočimo gorivo kar na privezu (končno ena stvar, ki je v redu). Je pa črpalkar spet strašno neprijazen. Hau-mač-fjul? Tristo petdeset litrov. Dont-tel-mi-in-liters-aj-ask-ju-hau-mač-end-tel-mi-dis-in-gelons! Ah, ja... Najbolje, da čim prej izplujemo in na sidro. Upam, da bo vsaj tam v redu.

Premaknemo se na bojo pod letališčem na Beef Islandu. Gužva je nepopisna. Grauz! Samo, mislim, da bo tukaj povsod tako. Na žalost. No, vsaj kopamo se lahko, čeprav voda ni tako bistra, kot bi si želel. Hja, Bonaire s kristalno čisto vodo ne bom tako hitro pozabil. Zato pa je v zalivu internet, ki dela le delno - mailov se na primer že ne da pošiljati. In internet, ki dela v redu (ok, hitrost je za silo in ni primerna za Skype), ga pa računajo 20 dolarjev na dan. In bojo računajo 25 dolarjev na noč. Kako me vse to spominja na Hrvaško. Tudi okolica je podobna. Nobenega bujnega rastja, več ali manj sama makija. Grdo. Ok, sredi zaliva sem vsaj stran od neprijaznih domorodcev. In blizu svojega roštilja...

resorti na klifih

beef island

plaža beef island; v morju trava in lambiji

lepe kamnine v morju

forma viva v morju

trgovinica na obali-svaštarnica

ladijske svetilke čuva mačkon

forma viva tudi na obali ...

in za večerjo pork ribs po american style

24. februar 2012, petek

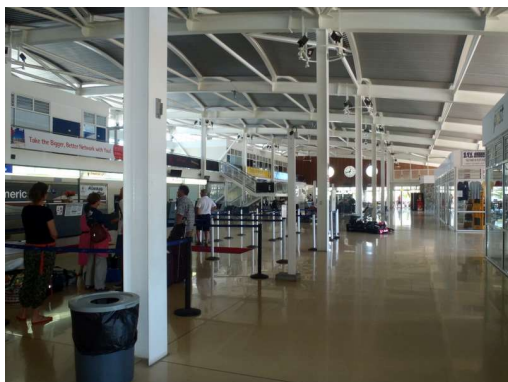
Beef Island

Noč je bila nevihtna. To tukaj sicer ne pomeni nobene nevarnosti, le okna je potrebno zapreti. In potem je v kabini soparno. Neprijetno, čeprav je temperatura na tem koncu v povprečju precej bolj prijazna, kot južneje, kjer sem bil prej. Kakorkoli, kar malo sem povožen. In Nataša tudi.

Pa gremo malo na obalo. Razočaranje. Nekaj razbitih lokalov. Bolj rečeno, zbitih. Zbitih skupaj iz nekaj desk. Še oni v Grčiji so pravi biseri proti temu tukaj. In grška hrana (za nekatere celo najslabša v Mediteranu) prava poslastica. Tole tukaj je vse samo smrdljivi ameriški fast food. Nekje vidim kiosk z napisom Roti Hut. Všeč so mi rotiji in jasno, takoj sem tam. Samo! Samo to, kar dobim ni niti približno podobno rotijem iz Tobaga. Kot bi nekdo prodajal hamburger za biftek. Pa kupim še piksno soka z vzpodbudnim napisom V8 Chili Hot. In kaj dobim? Sok iz paradajza, korenja, špinacije, pese in podobne šare. Ogabno. In na piksni piše, da vsebina zadostuje za vse človeške potrebe po zelenjavi za dva dni. Se strinjam.

Usedemo se še na kosilo. Od vsega skupaj, kar nudijo se mi zdijo le kalamari nekaj, kar se bo dalo pojesti. Pa še to se ne da. Če Tonček ne more pojesti, potem se res ve, kako zanič je zadeva! Dovolj imam tega, Brane me zapelje nazaj na barko, ostali pa še na izlet do letališča. Tako blizu je, kot na Union Islandu, super za transfere. Na barki pa še malo berem in zadremam. Danes nimam volje po delu. Manjana.

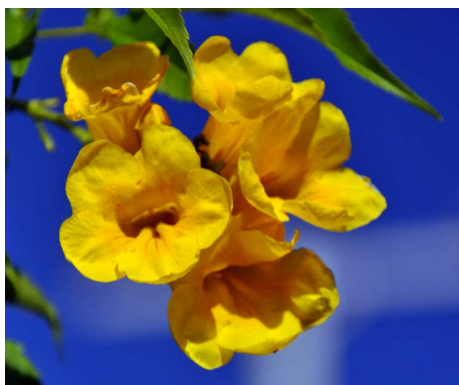
V tem stilu mine še celo popoldne. Brane zasika sidrni vinč, kjer sva na zadnje ugotovila, da pušča vodo na sef, ko se barka zarije v val. in to se na tem morju pogosto dogaja. Sam splezam v večji locker, da pogledam kaj sem naredil narobe, ko sem preklapljal elektriko v Cap Cani. Pa ne najdem nič takega, kar bi lahko bilo narobe. Se bom moral zadeve lotiti, ko bom kje priključen na elektriko na obali. Kakorkoli, v nadaljevanju dneva klepetamo, večerjamo, pljukamo in ugasnemo. Eni prej, drugi kasneje.

puščobno letališče na tortoli

petelini so znak BVI ...povsod po otokih jih je polno ...

še vedno najdeš tudi nekaj rož

domorodec

25. februar 2012, sobota

Beef Island - Virgin Gorda

Včeraj je Nataša izrazila željo, da bi šla danes domov. Pogledam variante na netu in še preden vstane, najdem ugodno kombinacijo. Za dobrih 600 evrov je jutri v Ljubljani. Pa se zbere svet modrih in tuhta in tuhta. In si rihta Esto in tuhta. In tuhta. In potem stuhta. Domov gresta skupaj z Branetom v sredo. Ampak. Do srede pa še malo na Puerto Rico. Ampak. Danes se jima še ne ljubi. Kakorkoli, do enih se prekladamo po kokpitu in rezultat je le kupljena karta iz Puerto Rica do Frankfurta. Produktivnost ni, da bi se hvalil z njo.

Vmes preberem malo o BVI in tukaj je kar nekaj koncev, ki so lepi. Tako piše v mojem pilotu, bo potrebno preveriti. In ko kombinacija odhoda dokončno pogori, odplujemo na Virgin Godro, v zaliv pred Saba Rock. Drug svet. Namesto razlupanih kioskov in hrupa avionov med vzletom, je tukaj na obali za oko prijetna arhitektura. Lepo vkomponirana v okolje. Ok, v umetno okolje - palmov gozd. Ja, vegetacija na Deviških otokih je borna in kjer ni umetno nasajenega gozda, vse skupaj še najbolj spominja na borne Dalmatinske ali Egejske otoke. Še Jonski so precej bolj poraščeni. Deviški otoki so (za moje oči) grdi. Ameriški deviški otoki (kar sem jih sploh uspel začutiti, ko smo se ponoči pluli mimo) celo zelo grdi - ti so poraščeni z betonom.

Po kopanju se odpravimo na večerjo. Nataša časti. Pravzaprav bi morala častiti samo pijačo in še to samo meni. Stava, pač. Skoraj sem jo sprovociral, da bi se stavila še o Milli Jovovich, pa je zadnji trenutek odstopila. Škoda. Bi lahko delala Aniti družbo na potovanju nekje na severni polobli. Kakorkoli, oštarija je normalna, hrana pa - no, ja - ameriška. Zanič in obilna. All U can eat buffet. Obilna je toliko, da sem na koncu čisto preč od hrane - kljub temeljitemu redčenju z vinom. Koliko je zanič pa pove dejstvo, da so rebrca goveja in zažgana, kot priloga pa hrenova omaka. Na Karibih? Katastrofa. Rosebeef je narezan na rezine, tanke kot pršut. Aja? Dorada je pravzaprav še najbolj užitna. In kelnerca lena ko fuks. Vodo čakam pol ure, kot zobotrebce pa prinese kar zastavice za cocktaile. Oboje po drugi intervenciji. Njene angleščine pa itak nihče ne razume. In na koncu hoče 15% napitnine. No, te angleščine pa mi nočemo razumeti. Še 5% je ne zasluži.

Restavracija je nad morjem in v morju so luči. Za atmosfero. In zato, da privabljajo ribe. Malih ni. Je pa zato cela jata dober meter velikih morskih psov in nekaj barakud. Jasno, zakaj ni manjših rib - tak okoliš zanje ni najbolj privlačen. In ni niti vabljev za naše dame. Jutri nič kopanja, pravita.

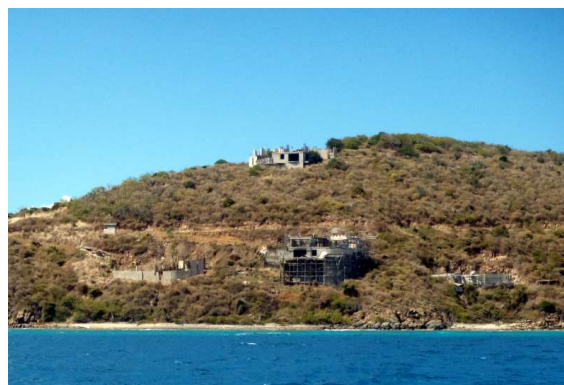
Virgin Gorda na enem koncu

otoček poleg VG z oštarijo in prenočišči

peščena plaža na VG

hiške skrite med drevjem na VG

kapitan počiva po naporni vožnji

zaradi vetra veliko kajtarjev

morski psi plavajo pod oštarijo

poziranje s piratom

večerja na otočku

lep sončni zahod

26. februar 2012, nedelja

Saba Rock - Spanish Town (Virgin Gorda)

Ponoči se je veter precej dvignil, naslednjih nekaj dni bo vetrovnih. In glede na veter ter podvodni živelj v teh vodah damam ni do kopanja. Ok, potem pa izplujemo in z vetrom do Spanish Towna, edine vasice na Virgin Gordi. Letališče ima in marino. Od tu nameravata Brane in Nataša poleteti v San Juan. In lepo priplujemo in se lepo privežemo in se spet pretebam z elektriko in jo celo zrihtam. In gre Brane na letališče kupit let. In se vrne. In razloži situacijo. Veoma složena je i zakomplicovana. Za dobrega jurja dvesto lahko najameta svoje letalo, da ju odpelje od tukaj. Pa še to ne danes, danes je nedelja. Manjana. Ah, ja.

Pa se Brane zadeve loti urejat po telefonu. Po nekaj urah in neskončnih črkovanjih imen in nazivov vseh živih stvari na tem svetu ima končno številko elektronske vozovnice. Eureka! Karte niti niso pretirano drage, če pa prištejem zraven še stroške telefona, pa ... No ja, mogoče bi bilo ceneje kar kupiti letalo. Če bi ga kdo prodajal skupaj s pilotom. Na Virgin Gordi. V nedeljo. Kakorkoli, jutri sredi dneva imata let iz Tortole, tja se zapeljemo z barko in nocoj imamo še en večer.

Malo gremo naokoli, malo posedemo in malo popijemo. Ene manj, eni več. In ko tako ene pripravljajo večerjo in eni sedijo v kafiču in pijejo svoj ne-vem-kateri-že Heineken, se kafič prelevi v koncertni odeon. Osem mandeljcev špila terasa-tanc-keribiian-stajl. Nekaj za Igorja, definitivno! Vsi se pozibavajo v ritmih muzike, še najbolj pa kelnerice, črne ko oglje. Angleški otoki so to in punce so British Virgin Islands native citizens. In muskontarjev v bandu je najprej bilo sedem, en je malo zamudil in se ušunja med tretjim komadom. Šunja se tako da ga šef ne bi videl, da je zamudil. Pa nisem čisto prepričan, da je bil uspešen. Tako resno pač ljudje tukaj jemljejo svoj posel.

Po (pre)obilni večerji pa jaz počivat, ostali pa nazaj na koncert. Brane celo oborožen s kamero. Super! Jaz si bom tako lahko jutri pogledal posnetek eventa.

fotografinja na lovu za Malo

Mala poslikana z vseh strani

oštarija na glavni cesti VG

reggie večer

nekateri so se zelo vživele v ples

eni obležali

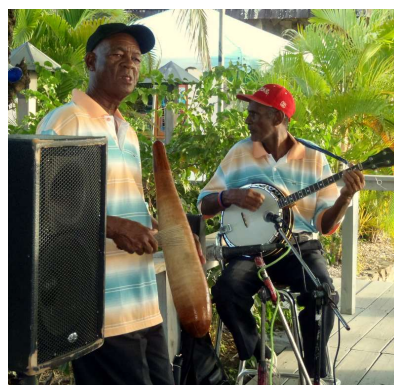
band ...

instrument, ki izvablja čudovite zvoke

bobnar

kitarist

hčerkica in očka

na koncu koncerta pa pozirata še Nataša in Brane

27. februar 2012, ponedeljek

Virgin Gorda - Guana Island

Zjutraj najprej birokracija in potem gremo v Bathse na kopanje. Birokracija je tokrat moja zadolžitev in na koncu priznam, da so BVI v mojih očeh pridobili še eno negativno točko. In v Bathsih se nismo kopali. Najprej grem plačat marino in se pozanimat ali v tourist office res dobim permission za narodni park ali ne. Teta je druga, kot včeraj in jasno nič ne ve o tem, kje te karte prodajajo. Pa telefonira prvič in drugič in končno tretjič kar v upravo narodnega parka. Na carini v portu se to dobi. In grem. In tam jasno ni nikogar. Čakam krepke četrte ure, da mi povedo, da mojster šele pride in potem še malo čakam, da mi policaj pove, da moram extension dovoljenja za bivanje delati v Immigration Head Office. In grem. In Vesna za vsak slučaj z mano. Immigration Head Office za otok s 600 prebivalci zaposluje (v eni izmeni in samo tisto, kar je očem vidno) 6 ljudi. In vsi so zelo pomembni. In me podučijo, da naj drugič, ko bom vstopal v BVI, na vprašanje Hau-long-ju-intend-tu-stej? odgovorim, da en mesec in potem mi bodo v pasoš dali pač štempelj z rokom uporabe en mesec. Jaz sem takrat rekel, da about a week (kaj pa vem, sem si mislil) in so mi udarili štempelj za en teden. In ker tega takoj nisem preverjal, sem sedaj moral urejati bivalno dovoljenje. Ah, ja...

No, pa to je bilo urejeno relativno hitro, potem sem hotel končno kupiti še vstopnice za narodni park. Pa grem na tourist office in spet pojejo telefoni in spet mi rečejo, naj grem na carino. In grem in tam spet ni nikogar, ki bi to lahko prodal. Je bil in je že šel in ne vedo, kdaj se vrne. Pa spet na tourist info in spet telefoni in na koncu nasvet: usedi se v taksi in pelji v National Park Head Office (glej si ga no glej, spet Head Office) in tam mogoče lahko kupiš karte. Aja? Veš kaj, goni se ti in tvoji narodni parki, se bomo pa kopali tam, kjer ne rabim vstopnice. In grem in izplujemo in plujemo skozi ta čuveni nešnal-park in strumno ugotovim, da so mi lenobe prišparale 24 dolarjev. Takih balvanov in takih plaž je tukaj kolikor hočeš. Edina razlika, ki jo opazim, je ta, da je tukaj gužva. Izredna gužva. Drugje bom pa sam na plaži.

In z vetrom do bojišča pred letališčem. Brane in Nataša z dingijem na frčoplan. Ja, tudi tukaj je izredno enostavno delati transferje posadke. Kot Tobago ali Union Island. Poslovimo se in z Vesno izplujeva po hitrem postopku. Tega gužvastega in neatraktivnega bojišča imam že krepko dovolj. Najprej v Lee Bay na Camanoe Islandu, miljo stran. Morje je sicer turkizno in na sidrišču je vsega skupaj nekaj bark, pa nama obala ni všeč. Hočeva belo mivko in palme. In jih najdeva še dve milji dalje v White Bayu na Guana Islandu. Vsega trije smo v zalivu pred morda kak kilometer dolgo obalo iz bele mivke in edinimi obiskovalci - pelikani. In palmami. Končno kokosove palme in ne mangrove! Otok je sicer privaten in po njemu se ne moreva sprehajati, je pa zato turkizno morje javno. In razen občasnih (močnih) refulov je pravo zatišje v primerjavi s tem, kar smo imeli zadnje dni. No, refuli so nekaj sekundni in se pojavijo na deset ali petnajst minut in če bi jih opisali naši marinski morjeplovci, bi bilo to v stilu: na sidru smo imeli veter 70 vozlov. Hja, nekaj naredi narobe naštiman instrument, nekaj domišljija, največ pa doda nakladalska žilica (tipičnega) jadralca. V resnici je vetra v povprečju okoli 2 Bf in ležanje v kokpitu ali plavanje okoli barke je prav prijetno.

In večerni roštilj tudi. Ravno, ko krepko zarežem v pošten kos čuraska, pravkar pobranega s pravega roštilja (na oglje), dobi Vesna SMS od Braneta. Iz gostilne, čurasko je naročil. Ker dobro poznam gostilniško hrano v Združenih državah, se samo milostno nasmehnem. Gurmanstva se na tem delu sveta, tudi BVI ima povsem isto (ne)kulturo prehranjevanja, na žalost ne da iti. Verjetno je ravno hrana tista, ki naredi (vsaj meni) določeno deželo mikavno ali pa odbijajočo. In hamburgerji ali pohane kure, pomfri, morda kaj boljšega, recimo močno prepečeno meso z obilico majoneze ali kečapa brez kakršnih koli začimb, ki bi dale okus, res ni višek kulinarike. Vsaj zame ne. In še za koga, se mi zdi. Z gostilniško hrano bomo raje poskusili spet v francoskem delu Antilov.

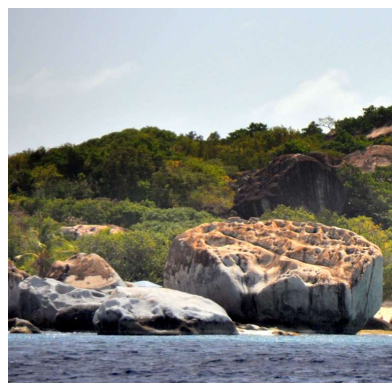
marina Virgin Gorda

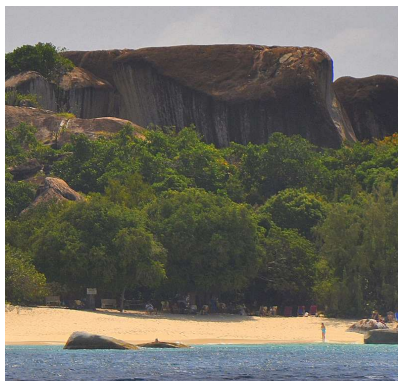
različni odtenki morja

Bathsi z morja

z morja so drugače videti kot s kopnega

turistov kot solate

tudi Brane fotka Bathse

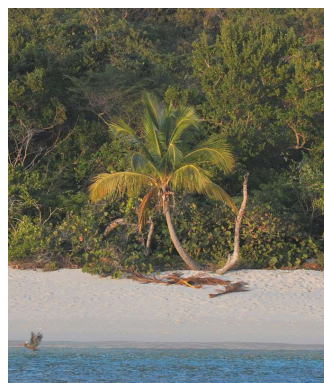
zelo, zelo pridna Nataša !!!!

še zadnja momačka fotka na tej plovbi

Guana Island

bela peščena plaža, turkizno morje, pelikani

pelikani v elementu

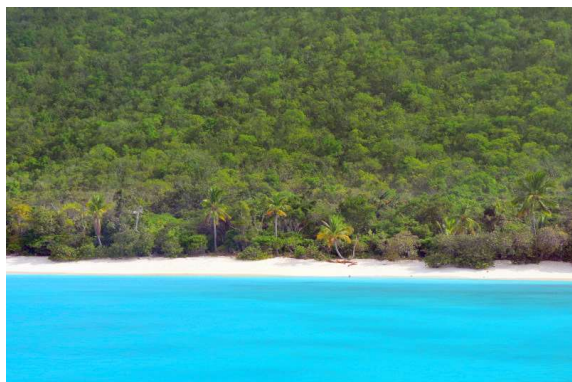
na otoku tudi dosti kaktusov

28. februar 2012, torek

Guana Island - Jost van Dyke

Noč je bila prijetna. Ok, nekaj neviht je bilo, samo na to sem na Karibih že tako navajen, da tega sploh ne opazim več. Ko zaslišim prve kaplje na sprayhoodu, je samo še nekaj sekund časa, da se zaprejo vsa okna in takrat je akcija. Pravzaprav je to edina akcija na barki. Vse ostalo se dela lepo počasi in po tehtnem premisleku. Na daljših plovbah tudi manjana. Mislim predvsem na delo z jadri. Ko so ta enkrat nastavljena, se jih tako pusti dokler se jih ne pospravi. Pri oknih je pa čisto nekaj drugega. Odpri, zapri, odpri, zapri, odpri... i-tako-pet-šest-puta-za-par-minuta.

Kakorkoli, oboji sosedi kmalu izplujejo in do poldneva imava celoten zaliv za sebe. Za kopanje. Nato izplujeva z vetrom proti Jost Van Dyku. Sandy Spit in sidrišča okoli naju ne prepričajo, so precej rolajoča. In greva dalje - v Great Harborju zaznava signal za internet, drugje ga ni. Kako lep je Great harbor, prečudovit! Ok, na obali ni nič, kar bi pritegnilo najino pozornost in bilo vredno pol decilitra bencina za dingiranje. Sidrišče je gužvasto in polno boj. Prav zoprnno okolje, bi rekel, če ne bi bilo neta... Samo. Na barki je plaža in na tej plaži je roštilj. In delo. Ampak. Malo predaha si pa vseeno vzamem. Križanko rešim - uf sem iz forme. Tega nisem počel že iz Ljubljane.

jutrnanji pogled na plažo

nekaj minut za tem pa nevihta, mavrica čez hrib

otoček z eno palmo in mangrovi

zaliv Jost van Dyke

zaliv Jost van Dyke

29. februar 2012, sreda

Jost van Dyke - Cooper Island

Vesna si je včeraj kupila karto za domov. Tristo in nekaj evrov iz Portorika do Zagreba res ni veliko. In če prištejem še naročen prevoz do domačih vrat, bo za manj kot 400 evrov doma že ob enih popoldne. Ugodno. Ta kombinacija je zanimiva tudi zame, ko se bom vračal. Če bom letel preko San Juana. Sicer pa, do takrat je še daleč... In še nekaj mailov in nekaj remote priklopov in izplujeva. Večinoma proti vetru. Tukaj to ni nek večji problem, ker ni vala. Smo v zavetrju otokov. In nekaj jadrava, večino pa kar motorirava. Giro around BVI, bi lahko rekel temu.

Obplujeva zahodni del Tortole in nato mimo Ameriških Deviških otokov preko Drakeovega preliva do Norman Islanda, od tam do Peter Islanda in naprej na Sal Island ter končno do Cooper Islanda. Motoriranja imam dovolj, Vesna tudi. Naredila sva kakih 250 litrov vode in akumulatorje napolnila na maksimum. Vsi ti otoki, južno od Tortole so si podobni kot jajce jajcu. Zaliv z bojami, na obali peščena plaža in oštarija v (umetnem) gozdičku palm. Drugače so otoki več ali manj nenaseljeni in poraščeni z borno goščavo. Kot, če bi plul med srednje dalmatinskimi otoki, recimo v okolici Zadra. Proti vetru 5-6 Bf.

Malo zaplavam in po dolgem času spet z masko. Bojana sva pred reefom, ki ni nekaj strašno posebnega, je pa za videti kar nekaj koral in množico rib. Nekaj jih vidim prvič. Tudi polže na vetrnici. In ko se vračam, se v senci pod Malo skriva nekaj večjega. Kot bulb na Malini kobilici velika riba. Poznam je ne, morski pes ni, barakuda tudi ne, gobec ima kor kak snaper, telo pa precej čokato. In, kot rečeno, krepko preko metra in pol je je. Nekaj časa jo opazujem, potem se naveličam in grem ven.

Pripeljejo nama kruh po 5 (z besedo: pet) dolarjev za slabo kilo. Hja, ali pa naj ga pečeva, kar je sigurno slabša opcija. Pečeva raje meso na žaru. Še dobro, da Brane ni bil navdušen nad zmrznjenim mesom, sedaj se mi to krepko obrestuje. Prazniva zamrzovalnik. In da sprazniva 40 litrov, bo potrebnih še kar nekaj roštiljad...